XXXVI. ÉVFOLYAM, 20. SZÁM

Ára: 2,80 Ft

1980. MÁJUS 15.

Ludas Matyi

Balázs-Piri Balázs rajza

– Ez semmi, uram! Nekünk a nyáron festetnünk és mázoltatnunk kell a lakást...

Nagykapu rossz szellemek ellen

„A vendégeket – az étterem vezetői mellett – japán népviseletbe öltözött lány fogadja és egy csésze zöld teával kínálja. A teaceremónia során a vendéggel ismertetik a keleti étel-specialitásokat és feladhatja rendelését. Ezután a vendég egy speciális kapun halad át, ami japán hiedelem szerint megtisztít a rossz szellemektől és illatosított nedves szalvétát kap a kéz és az arc felfrissítésére."

Április vége óta tartanak a HungarHotels távol-keleti gasztronómiai estjei. Szegeden kezdődtek, a Hungáriában és a székesfehérvári Alba Regiában fejeződnek be. A fenti idézet a vállalat részletes ismertetőjéből való, amelyből azt is megtudtam, hogy egy Tokióban járt konyhafőnök ügyel az ételek szakszerű elkészítésére és hogy a tokiói magyar étteremben működött „csapat" egyik tagja karate-edző, de őt nem azért vonták be, hogy szót értsen az árakat esetleg túl magasnak találó vendéggel, hanem mert az ő gyűjtési akciója révén kiállítással is szolgálnak a vacsora mellé, a vállalat dolgozóinak személyes emlékeiből. Ezek a gasztronómiai estek egy nagy sorozat részei; legutóbb görög, majd francia ételeket készítettek néhány helyen, néhány napig. Mert aztán ezek eltűnnek, mint ahogy a legtöbb étteremben az egyszerűbb specialitásokról is megfeledkeztek, sőt, nem ritka az egész hónapra érvényes szabványétlap. De él bennem a remény, hogy sor kerül Hétköznapi Magyar Gasztronómiai Napokra is, akár népviseletbe öltözött fogadólány és illatosított szalvéta nélkül, legfeljebb egy tiszta törülköző nem árt a mosdóban. Növeli a reményemet, hogy a hétköznapi magyar gasztronómia kedvező jelét már tapasztaltam egyik kedvenc budai ételbáromban: végre az étlapra került néhány egyszerű, olcsó magyar étel, mint például a tojáslepény magyarosan, 14 forintért. De amikor ezt akartam rendelni, a pincér sajnálkozva közölte, hogy erre 25–30 percet kell várni, mert bonyolult az elkészítése (tojás is kell hozzá, meg egy kis szalonna is), és rámutatott a sertésbordára virágáruslány módra, 34-ért, ez 10 percen belül kész, minthogy rutinmunka. És ekkor fogtam fel, hogy milyen kezdetlegesek egyelőre az ilyen Hétköznapi Magyar Gasztronómiai Napok, hiszen még egy speciális kapu sincs, ami megszabadítana a rossz szellemektől és nemcsak bennünket, vendégeket.

Földi Iván

Kupak-tanács

Már sirattam a messzi kávéföldeket: lefagyhattak a gyenge cserjék; szántam, sajnáltam a svájci Nestlé céget: csődbe jutott bizonnyal; aggódtam népgazdaságunkért: nem bírja valutával... Más okát, magyarázatát nem lelhettem annak, miért nincs hónapok óta neszkávé?

Hogy nem tűnt el végképp, arra némi reményt a kávéárak csökkenéséről kiadott közlemény nyújtott, amely külön kiemelte, hogy a neszkávé ára változatlan marad. (Elmondhatok egy régi viccet? Párbeszéd vevő és kereskedő között: „A szemközti boltban két forinttal olcsóbb a hering!" „Akkor miért nem ott vesz?" „Mert ott most nincs." „Hja, amikor nincs, akkor nálam is olcsóbb!" Ez a régi vicc. Az új az, hogy akkor sem olcsóbb, amikor nincs.)

És most mondja a kávéboltos kisasszony: kupak nincs, az a baj. Műanyag sipka, amit a neszkávés üvegek szájára csavarnak. Virul a kávécserje, virul Svájc és a magyar népgazdaság, csupán a kupakipar küzd (bizonyára objektív) nehézségekkel. Jelentéktelen jószág egy ilyen kupak, s lám, mégsem boldogul nélküle a hazai csomagoló cég. A neszkávéval megtöltött üvegecskék száját leplombálhatnák ólommal, leönthetnék spanyolviasszal, esetleg lekötözhetnék hólyagpapírral, mint hajdan anyám a dinnyebefőttet – ám egyik sem volna igazán mutatós, praktikus.

Akkor hát halljad világ az én mindent megoldó tanácsomat: össze kell gyűjteni és újból fel kell használni a régi kupakokat, amelyek a háztartások polcain szanaszét görögnek. Magyar, ha szereted honodat és a neszkávét, gyűjtsd a fáradt kupakot! Csavard le a más célra felhasznált régi neszkávés üvegek még mindig életerős kupakját, gyűjtsed halomba, s úgy rakd le a Compack Vállalat kapujába, mikéntha a nemzet oltárára helyezendnéd...

Ez a kupak-jelenség nem új. Sokáig nem volt sűrített tej, mert nem volt hozzá tubus. A nagy cipőkrémínséget (nem a mostanit, a 15 évvel ezelőttit) a kallantyúk, a dobozt nyitó apró fémfülek hiánya okozta.

Tegnap tubus, ma kupak, holnap...

Tenni kellene valamit azért, hogy holnap, s holnapután kevesebbet mérgelődjünk a kallantyúk és kupakok miatt. Talán ez ügyben is érdemes volna összehívni egyszer egy kupaktanácsot...

Radványi Barna

Elővezetem

Hadd vezessem elő az új divatszót, amelyek ketten vannak, mint Rejtő Jenőnél Sulteisz az ikrek. Hol az elővezetést olvasom egyre sűrűbben, hol a felvezetést. S már hallom is a közbeszédben, mind többször.

A művészeti kritika kezdte ezt a divatot, így valahogy: „X. rendező elővezetésében láthatjuk most színpadon (vagy mozivásznon, vagy képernyőn) ezt a fontos problematikát stb.". Vagy: „Y. színművész felvezetésében ismerkedhetünk meg ezzel az új költeménnyel (vagy filmmel, tévéjátékkal, színdarabbal stb.)".

Rendben van, legyen elővezetés vagy felvezetés a már megunt bemutatás, ábrázolás, ismertetés helyett. Mert valószínűleg ezeket a kifejezéseket helyettesítik az elő- és felvezető ikrek, ha jól fogtam fel az új ikerszó-divatot. De még ha jól értettem is meg, akkor is zavar valami, tehát akkor sem értem igazán jól. Ennek az elő- és felvezetésnek ugyanis valami lekicsinylő értelmét, lebecsülő hangsúlyát vélem érezni. Mintha ajkbiggyesztés, vállrándítás, kézlegyintés mozdulata kísérné a leírását, illetve kimondását. Ezt azért gondolom, mert eredeti értelmében – és eddig – az ikrek közül az egyiket javarészt ilyenféle összetételben használtuk: elővezetik a foglyot, a gyanúsítottat, a garázdát stb. A másikat meg így: felvezetik a tehenet (a lovat, a bikát, a marhát) a vásárba. Az előbbihez az elővezetett személy alantas színvonalának képzete társul. Az utóbbihoz – nagy darab állatról lévén szó – szellemi gyengeség, gondolkodásbeli tunyaság, felfogásbeli elmaradottság.

Ám az is lehet, hogy tévedek, vagy rosszul asszociálok, s valójában mind az elővezetés, mind a felvezetés új divatja határozottan pozitív töltésű fogalmakat takar.

Ebben az esetben – aggódóból átmegyek megnyugodottba és örömtelibe. Hogy azért továbbra is a menő divatkifejezéseket vezessem elő.

Barabás Tamás

Becsületsértés

Nagyon meg vagyok bántva a kereskedelem által. Pedig nem vagyok érzékeny ember, a gorombaság az egyik fülemen be, a másikon ki. De most elmondom, mi fáj:

Akkora hülyének nézett a kereskedelem, mint a városkapu. Az ünnepek előtt úgy tervezte az élelmiszer-ellátásomat, hogy számításba vette, mekkora nagy ökör is vagyok én, és eszerint küldte a kenyeret, a tejet, a húst a boltokba.

Nem az fáj, hogy nem ettem tele magamat jó zsíros pecsenyékkel – mire a piacra mentem, már egy cubák se volt a pultokon –, az se fáj, hogy két órát álltam sorban kenyérért, mert nem is én álltam be a sorba, hanem a szomszédom. Nekem csak az fáj, hogy mi a véleménye rólam a kereskedelemnek, hogy én mekkora egy nagy ló vagyok a számításuk szerint.

Olvasom tudniillik, hogy a kereskedelem – most utólag – mivel mentegeti magát: miért nem volt elegendő élelmiszer az ünnepnapok előtt, és hogy miként okoskodott az ünnepnapok előtt? Így többek között **a vásárlói szokásokkal** számolt, hogy a vásárlók egész évben **szombaton** szoktak vásárolni, tejet, húst, kenyeret, szombat-vasárnapra. Ezért most is szombatra töltötte fel a boltjait friss kenyérrel, tejjel, hússal.

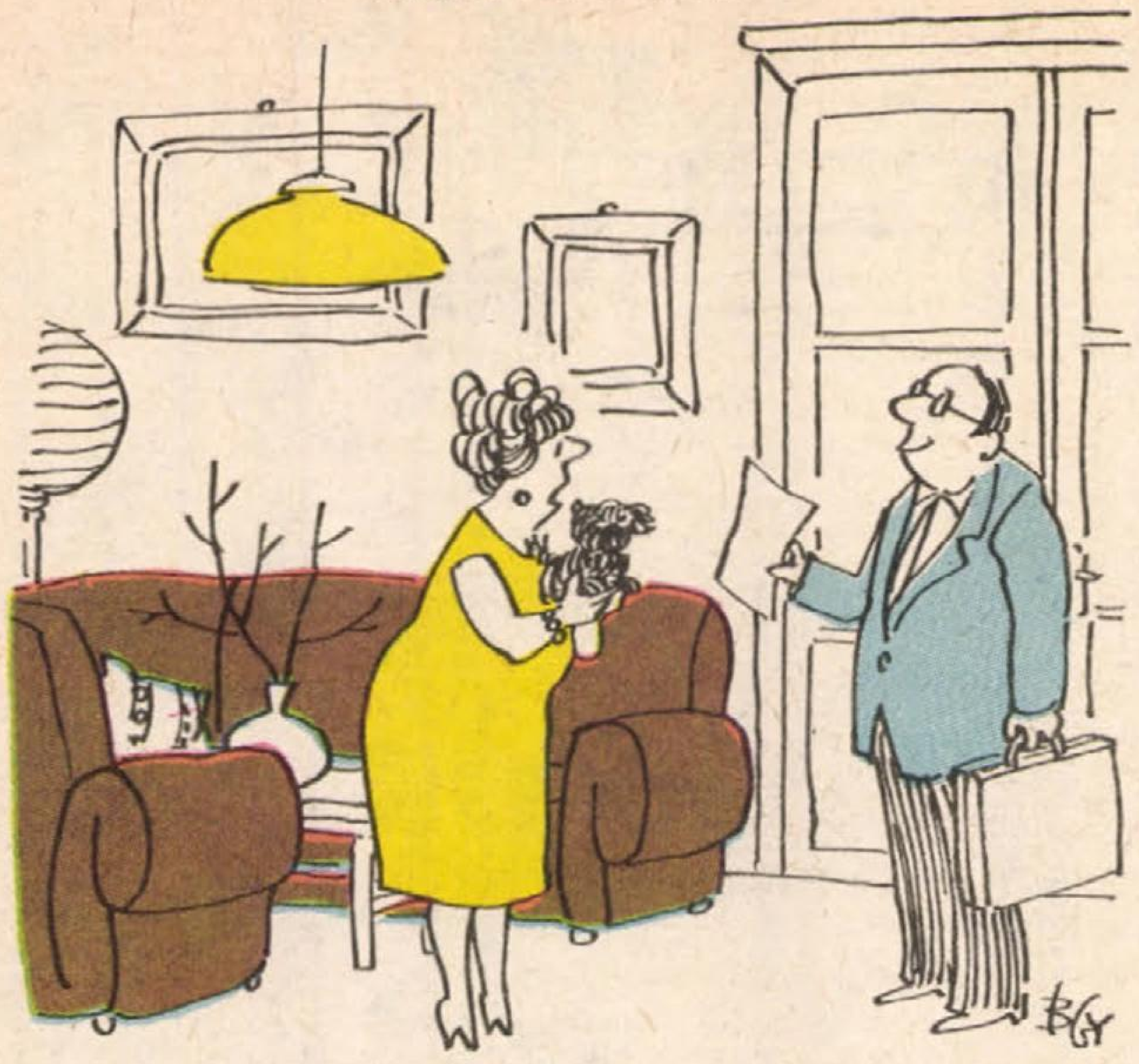
A kereskedelem – amely minden tekintetben fejlettebb, mint én – minden bizonnyal tudta, hogy ezúttal, a munkanapok átcsoportosításával **szombat előtt**, csütörtökön és pénteken van az ünnepnap, míg a vasárnapból munkanap lett. A kereskedelem nem hülye, hogy ne tudta volna. De nem tételezte fel rólam, a vásárlóról, hogy lesz annyi eszem, hogy ne szombaton vegyem meg az előző napokra való ennivalót, mert ismert engem, hogy én egész évben szombaton vásárolok. A kereskedelem utólagos érveléséből világosan kiderül: nem is álmodott arról, hogy én képes leszek felfogni azt a furcsa helyzetet, hogy ezúttal szerdán kell vásárolni a hétvégit és nem szombaton. A kereskedelem olyan szeretettel gondoskodott rólunk, mint apa a hülye gyerekéről, és nagyon büszke lehet most ránk, vásárlókra, hogy mi ünnepek **előtt** akartuk beszerezni az ünnepekre valót, és nem a **vásárlói szokásoknak** megfelelően, szombaton.

Most legalább ránk, vásárlókra legyen büszke a kereskedelem, ha már az ünnepi áruellátással nemigen büszkélkedhet.

Somogyi Pál

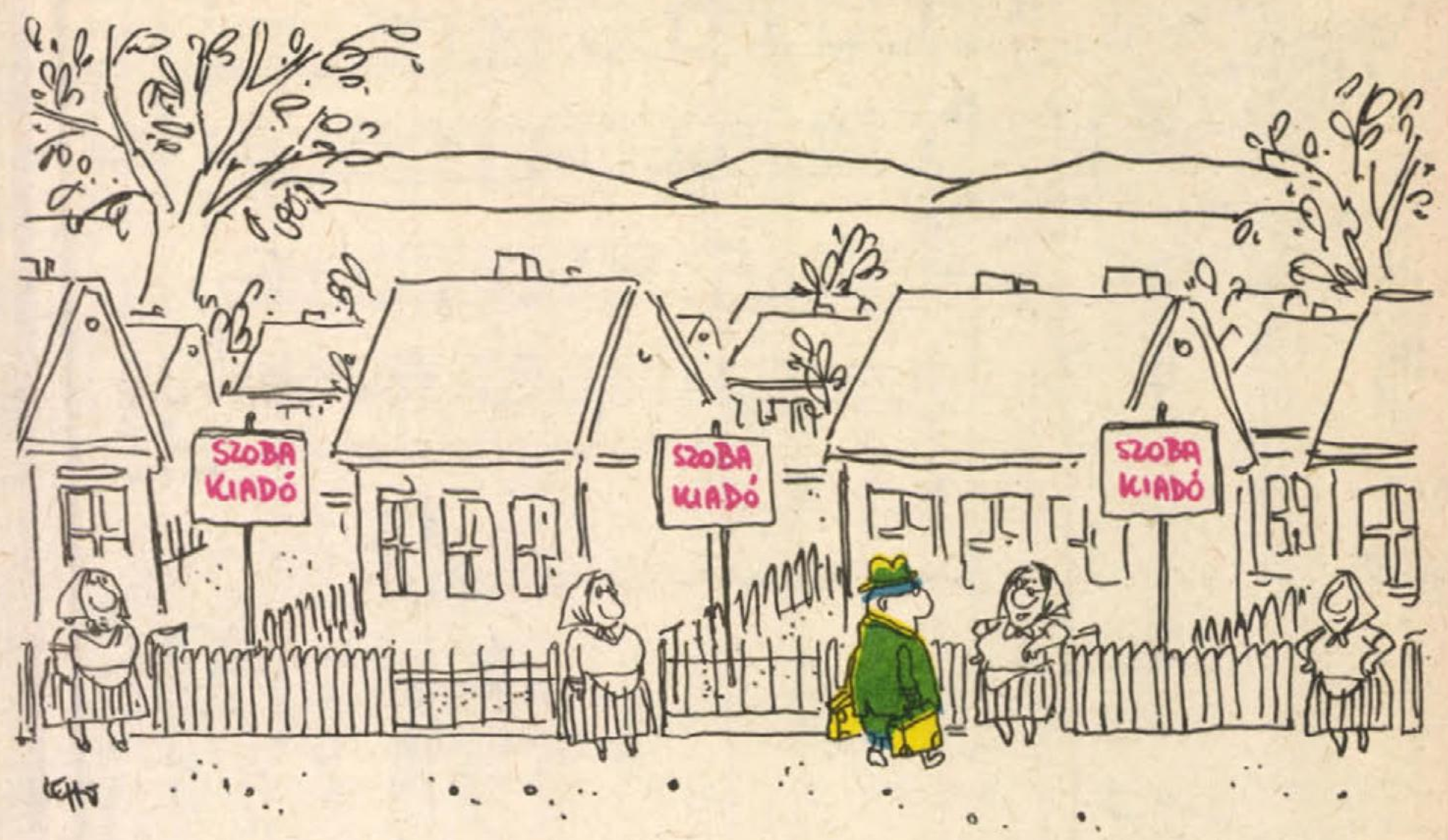
mondjuk a magunkét – mondjuk a magunkét – mondjuk a magunkét

ELŐLÉPTETÉS UTÁN

– Az a te gondod, ha ezentúl muszáj vadásznod, de az én Picurkámat nem cseréljük vizslára!

ELŐSZEZON

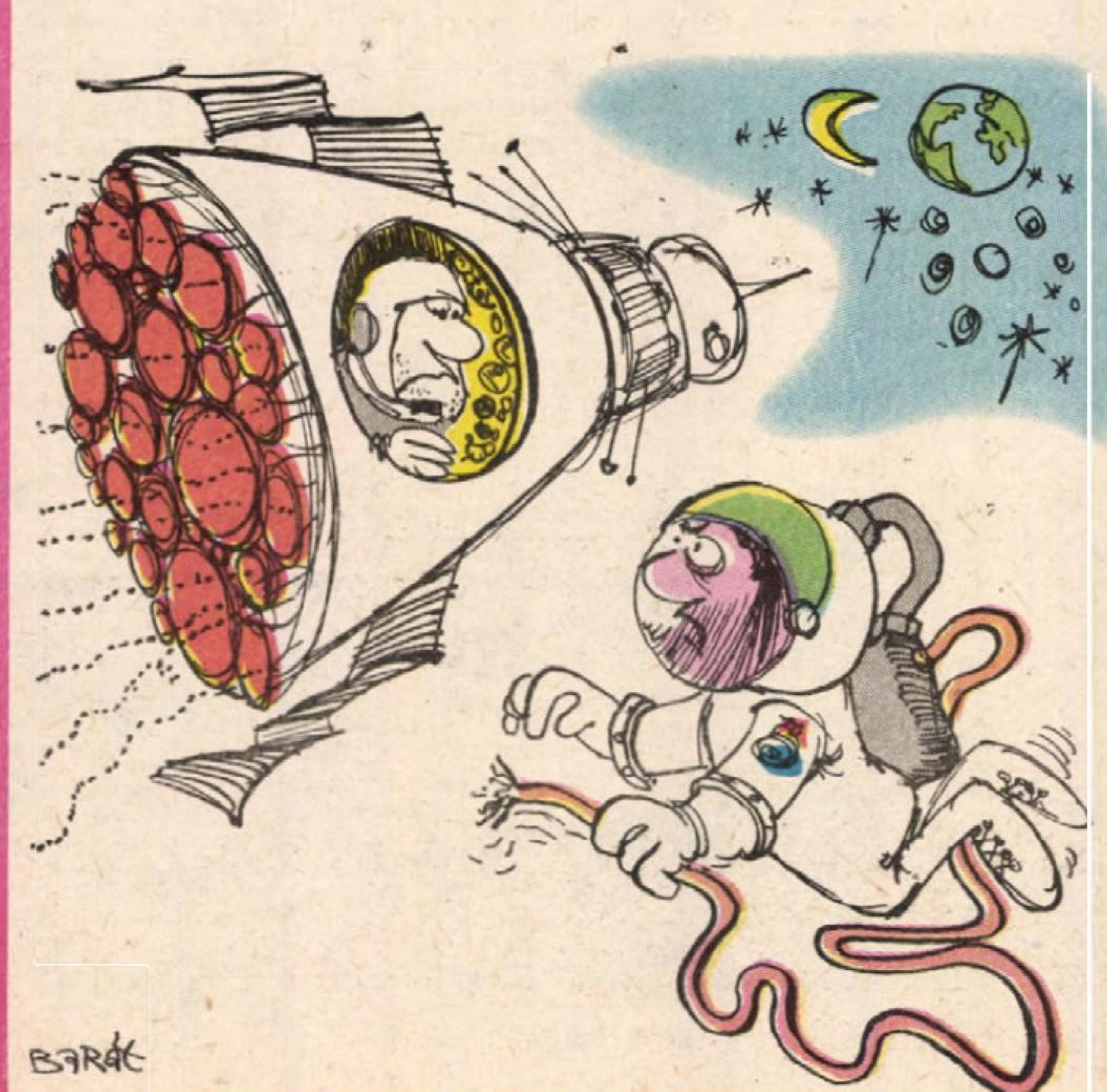
– Jöjjön be, szép fiatalember!

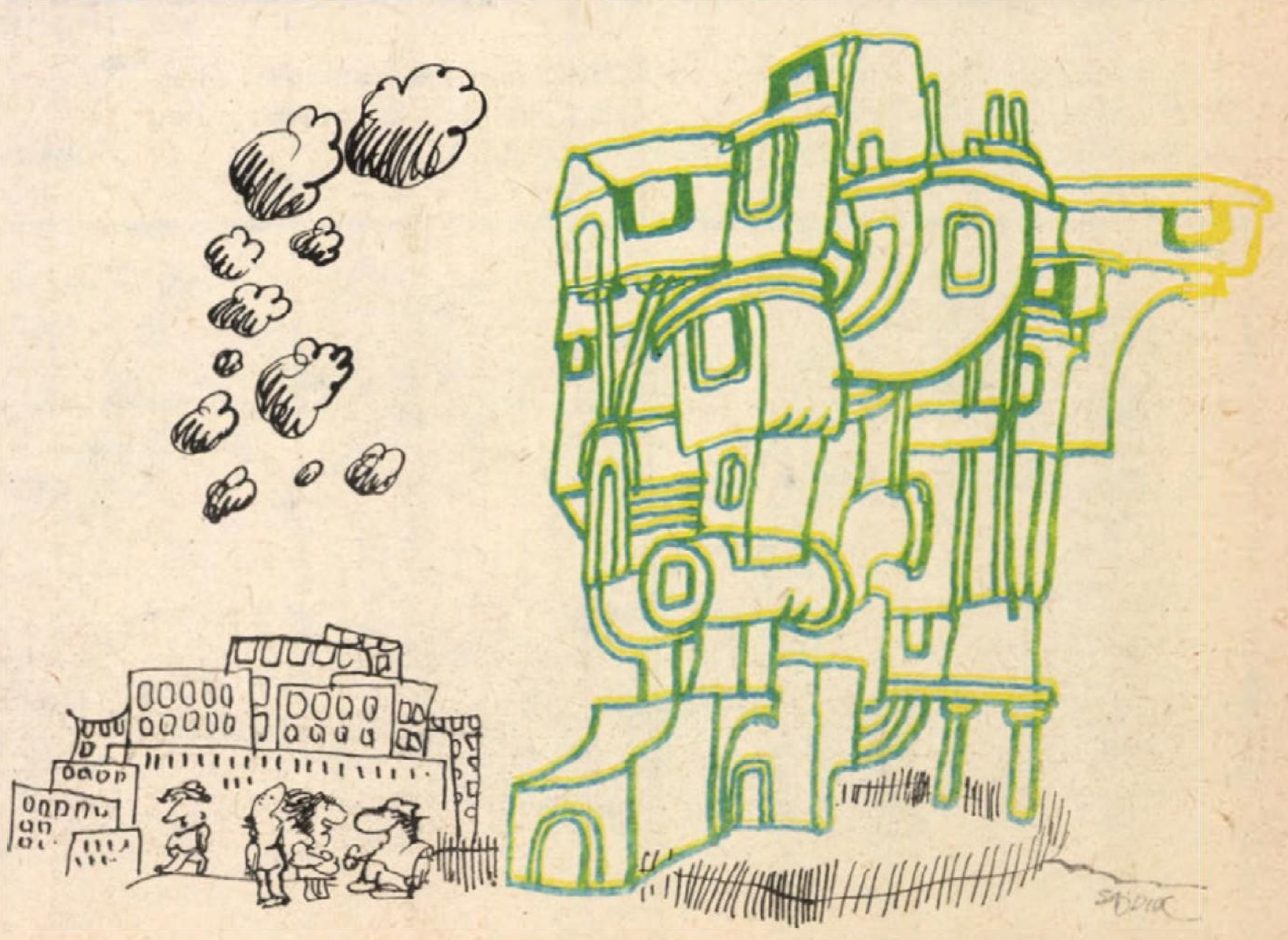
– Ne nevettesse ki magát, biztos úr, kinek telik italra a mai benzinárak mellett? . . .

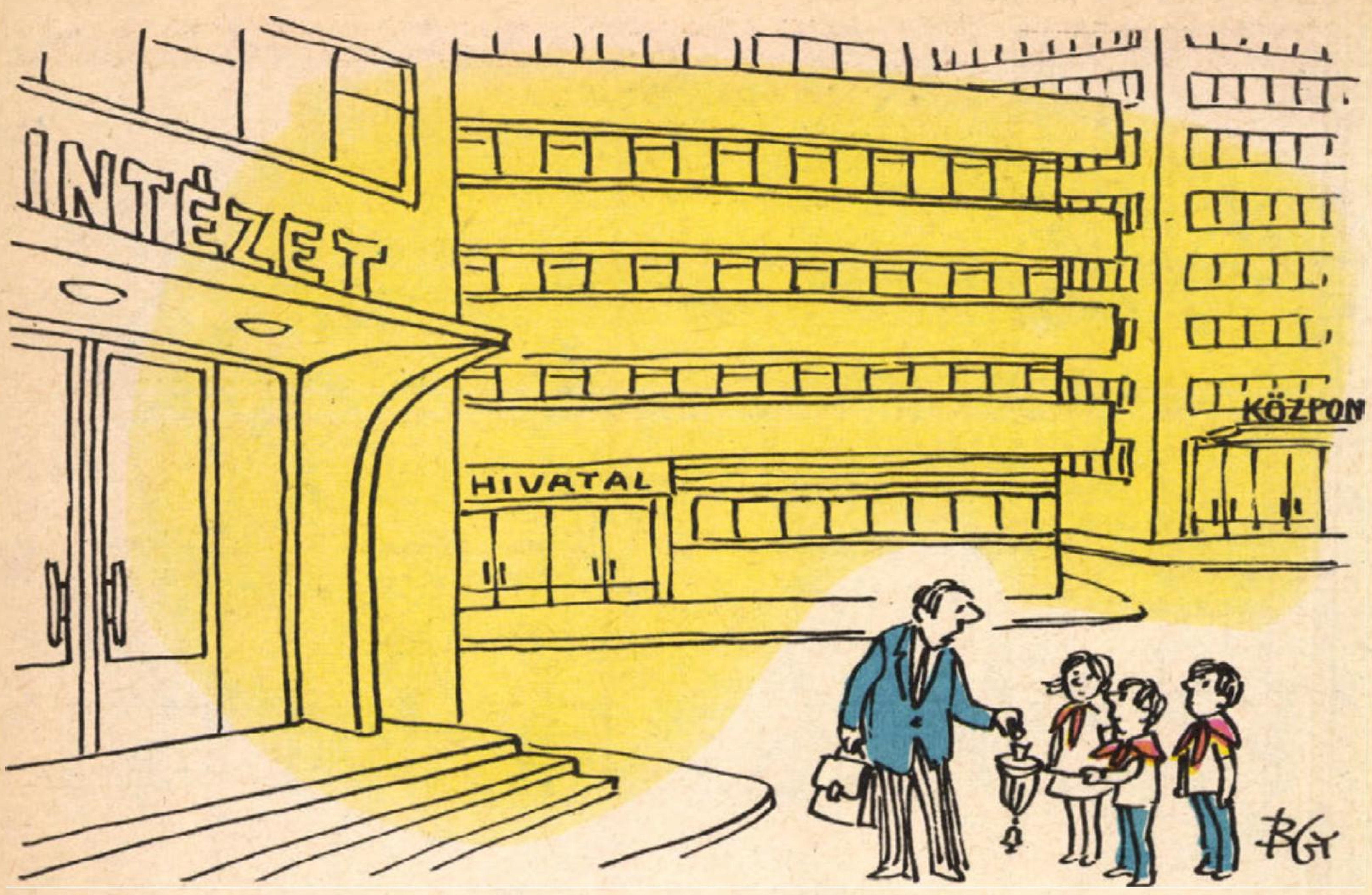
– Csak sírva-vigadva tud a vállalat problémáiról nyilatkozni . . .

– Bocsánat, nincs kölcsön egy űrhajója elsejéig?

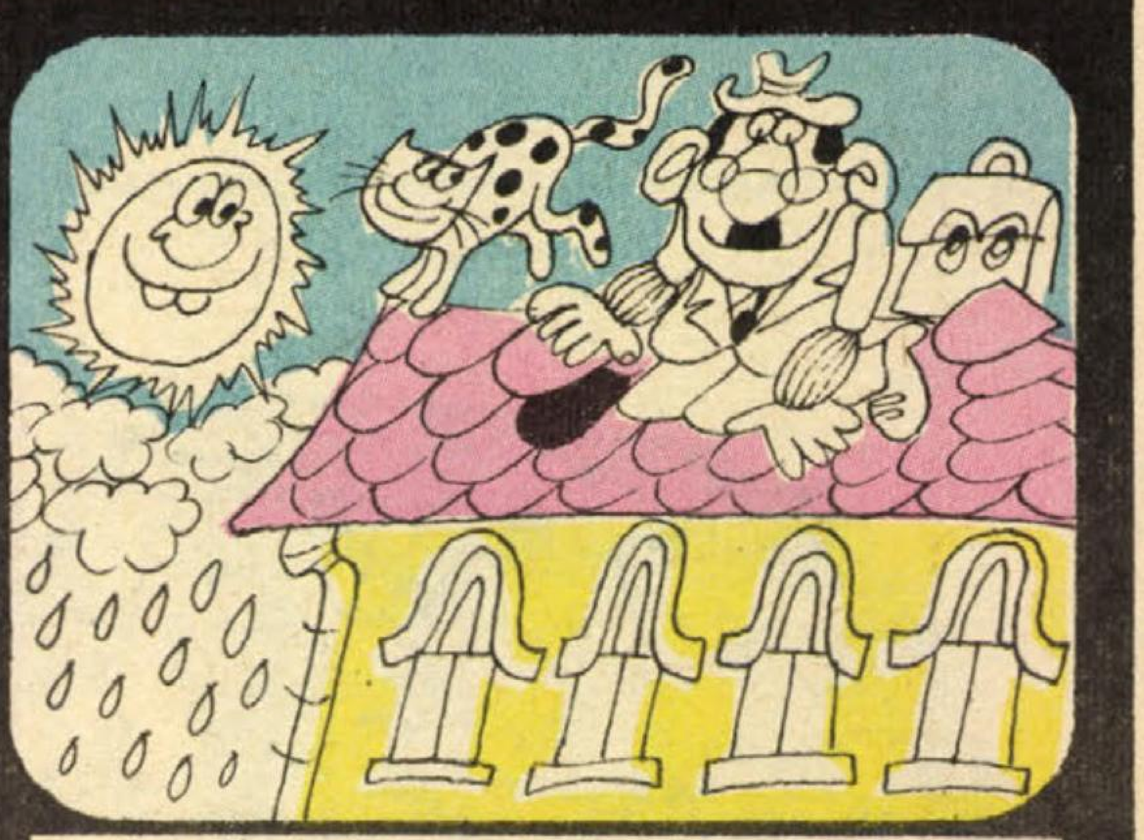
– Mindig abból az anyagból építettem tovább a házat, amit éppen kapni lehetett . . .

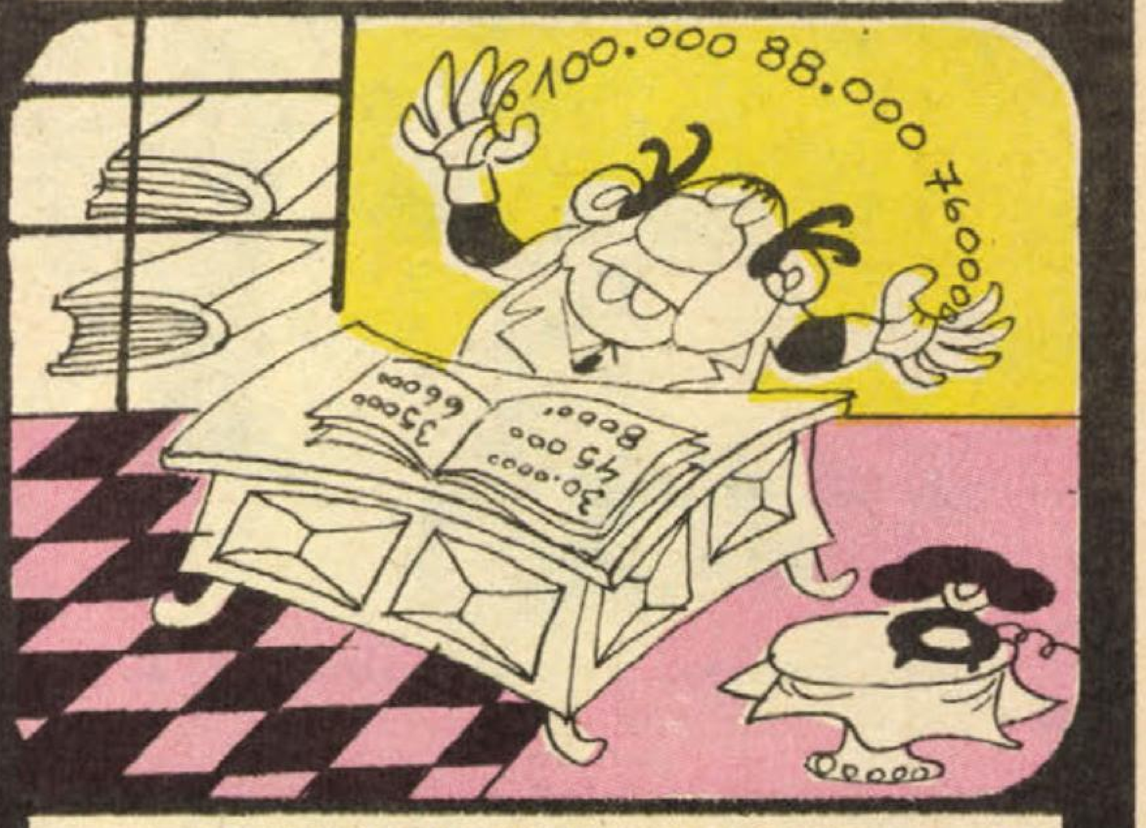
– Úgy látszik, az állami pénzekből csak óvodára meg képtárra nem futja...

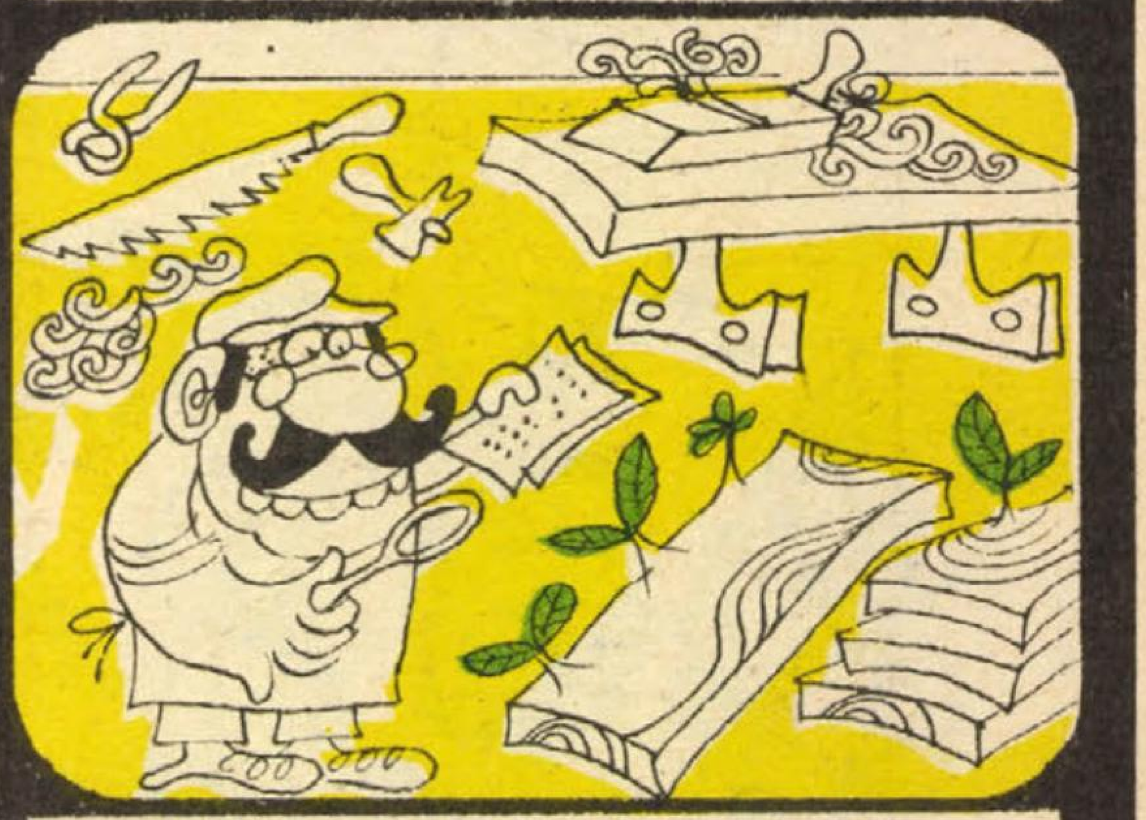
Fülöp György rajzai

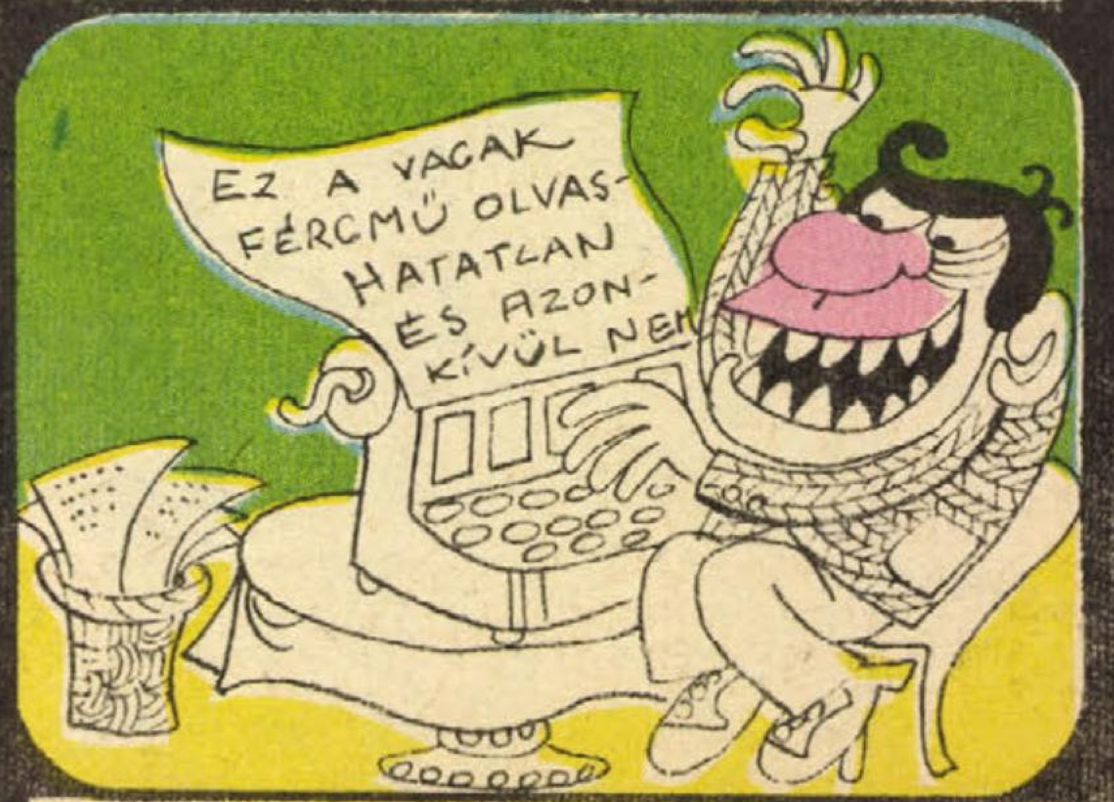
IKÁVÉSNAK: TETŐFEDŐ

FŐKÖNYVELŐNEK: ZSONGLŐR

BÚTORASZTALOSNAK: BOTANIKUS

KRITIKUSNAK: MARÓS

SZILÁNKOK

JELENTÉS

Az expedíció leírhatatlan nehézségek után otthon maradt.

* * *

FELSZÁLLÁS

A repülőgép felemelkedett a kifutópályáról, s a légikisasszony így szólt az utasokhoz:

— Kérem, a felszállás alatt és az elkövetkező húsz évben ne dohányozzanak!

* * *

LEVÉL

Csenget a postás. Izgatottan rohanok ajtót nyitni. Levelem jött. Igazán jóleső érzés, annak ellenére, hogy én írtam magamnak...

* * *

FÉRJHEZMENÉS

— Nem könnyű férjhez menni egy férjes asszonynak — panaszkodott Magda.

BONYOLULT ESET

— Kétségbeejtő a helyzetem. A feleségemet kizárólag a lakás miatt vettem el, de csak az esküvő után derült ki, hogy nincs is lakása. Sajnos, már késő. Halálosan szerelmes vagyok belé.

* * *

BECSÜLET

— Most, hogy leérettségiztem, a becsület azt kívánná, hogy végezzem el újra a négy gimnáziumot.

* * *

GYÁVA BETEG

— Doktor úr, mérje meg a vérnyomásom, de ne mondja meg, hogy mennyi.

* * *

GŐG

— Otthon én parancsolok — mondta gőgösen az egyedül élő agglegény.

SZERENCSE

— Én nem fárasztom magam azzal, hogy négylevelű lóherét keresgéljek. Megelégszem a könnyen elérhető háromlevelűvel is. Ilyen természetem van, uram. Kell ennél nagyobb szerencse?

* * *

ÚJ ÁRUHÁZ

— Új áruház nyílt meg. Egy munkahellyel több — mondta az áruházi tolvaj.

* * *

BONYOLULT EMBER

— Fogadjunk hűtlenséget egymásnak, s aztán ne tartsuk be a fogadalmunkat.

* * *

SAJNOS

Vannak olyan árucikkek, amelyek kizárólag eladásra készülnek, nem pedig használatra.

Galambos Szilveszter

– Miért gyanakodtunk volna, amikor azt mondta, hogy kisdobos is volt?!

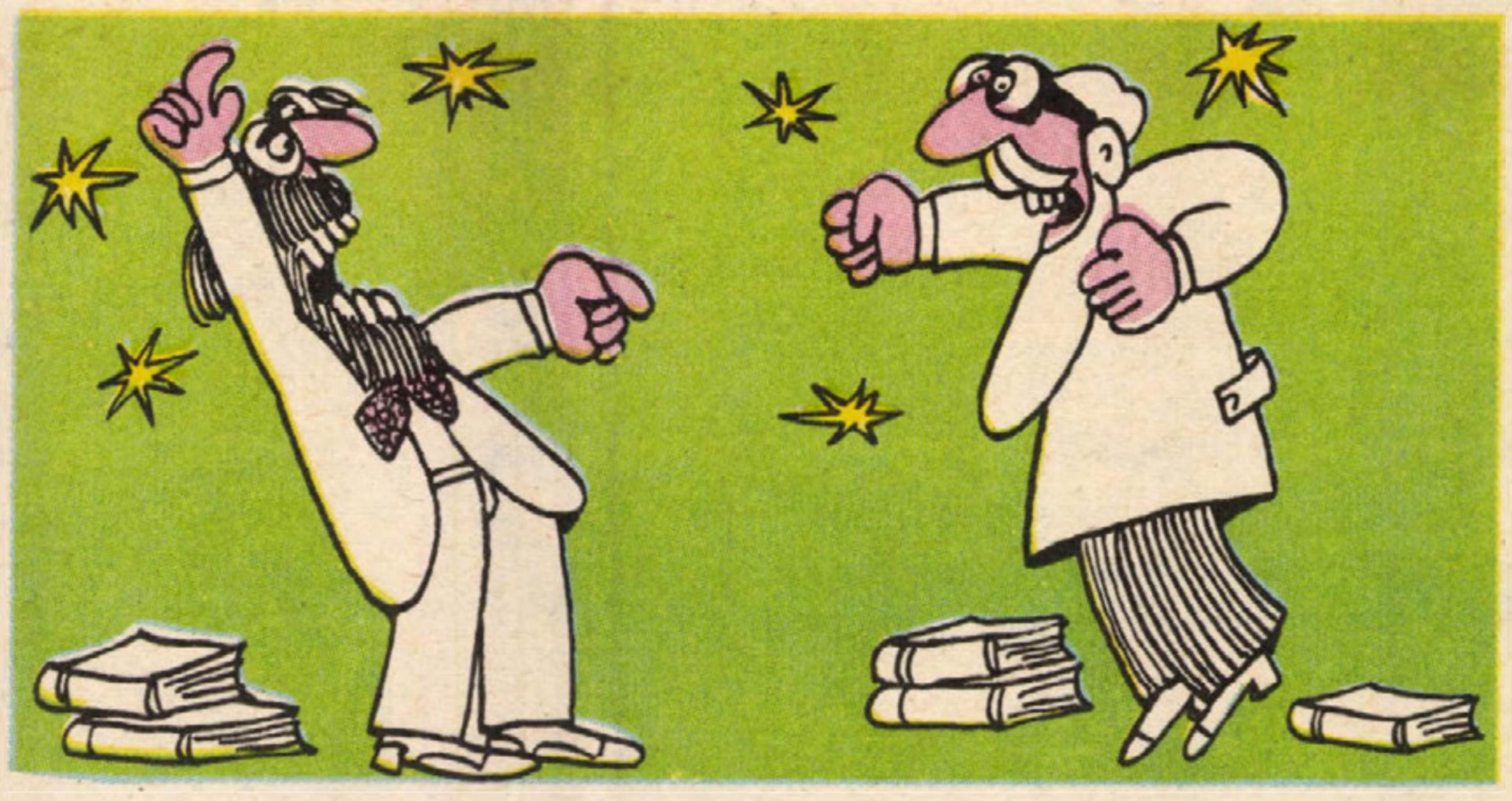
DUETT

Trombita Kázmér, a főegyetem végzőse belépett a vizsgaterem ajtaján. A katedrára esett tekintete, majd hisztérikusan felkacagott és a hóna alatt szorongatott vastag kötetet elejtve végigzuhant a Hidropraktika IV. padlóján. Néhány évfolyamtársa cipelte ki a szabad levegőre. Itt Trombita Kázmér magához tért és erélyes hangon követelte, hogy bocsássák azonnal szabadon, mert a plafonon óhajt szaladgálni, mint a többi légy, végül is ez szíve joga.

Dr. Rotbart Béla, az elmekór osztályos orvosa, értetlenül állt az eset előtt. Fel sem foghatta, milyen sokk érte ezt a hatalmas és szemre teljesen egészséges fickót a Hidropraktika IV. vizsgatermének ajtajában. Trombita Kázmér testmagassága meghaladta a két métert, súlya pedig a 120 kilót. Az egyetemi nyolcas vezérevezőse volt, de ettől eltekintve teljesen normális fiatal ember, imádta a csontlevest cérnametélttel, a dán pornólapokat mellehúsával, valamint a Ficere bár táncosnőit, tekintet nélkül korukra és nemükre. Trombita Kázmér régi órás környezetből származott és minden órásnak leszakította a virágát, meghozzá oly derűs lélekkel, hogy a rekettyésben leselkedő mutogatós bácsikák azt sem tudták, mihez fogjanak ámulatukban. És a kemény, ám forró férfiasságnak eme tükre egyszercsak fogja magát és fejreáll a Hidropraktika IV. küszöbén.

Dr. Rotbart Béla buzgó lélek volt, amint ezt a szentektől még el is várhatja az ember. Elhatározta hát, hogy a dolgok végére jár, jóllehet a dolgokat objektíve éppenséggel végtelen voltuk jellemzi. Dr. Rotbart Béla zarándokútja során figyelemre méltó, bár korántsem rendkívüli összefüggésekre bukkant.

Azt találta, hogy Stradivári Jenő és Hegymeneti Pelbárt, a Hidropraktika IV. két világhírű professzora nem tartozik egymás alélt rajongói közé. A hidropraktikáról például homlokegyenest ellenkező nézeteket vallottak, a szakmai világ mégis ájult áhítattal csókdosta mindkettejük lába nyomát az idők finom porában. Nincs ebben

meglepő mikurkányi sem, hiszen a korszerű tudomány alaptétele úgy szól, hogy semmi sem tekinthető igaznak addig, amíg az ellenkezője nem bizonyítható. A modern tudománynak van szuflája ahhoz, hogy bármit cáfolhatatlanul bebizonyítson és rögtön utána, még ugyanazzal a svunggal, éppoly cáfolhatatlanul meg is cáfolja.

A két tudós más és más módszerrel látott munkához. Stradivári Jenő kisebb vagyon ráfordítása árán ötszáz példányt vásárolt Hegymeneti Pelbárt új — és természetesen alapvető jelentőségű — munkájából, majd néhány nap múlva ugyanazt az ötszáz példányt rongyos fillérekért kótyavetyélte el kétes antikváriumokban. Előzőleg azonban — kézírását percenként változtatva — lábjegyzeteket rótt a kötet legfontosabb tézisei alá.

„Ezt a marhaságot! Albert Einstein."

„Esküszöm, életemben nem röhögtem ilyen jót. Sir Isaac Newton".

„Állítsátok meg Hegymeneti Pelbártot. Arturo Ui."

Hegymeneti Pelbárt szemből támadott. Végigjárta a peremkerületek legmocskosabb csehóit, mindenütt elkérte a panaszkönyvet.

„Ebben a lebujban — véste bele —, vizezik a snapszot. Mi az, az ember már be sem piálhat a pénzéért? Disznók! Prof. Stradivári Jenő, doctor philosophiae et utriusque iuris."

Máskor ellopta a vetélytárs esernyőjét, Párizsba utazott vele, majd becsomagolta és feladta a tanszék címére. Kis levélkét is mellékelt hozzá, amelyet egy útszéli örömtanya öreg cápájának nevében fogalmazott, ékes franciasággal és több helyesírási hibával:

„Méltóztassék ezt a paraplét Eugen Stradivári professzor úrnak átadni, mert legutóbb részegségében nálunk felejtette. És remélem, most már visszaküldi a kis Zouzou ellopott fülbevalóit, amelyet nevezett nehéztesti hölgyem az unokáitól kapott az aranylakodalmára."

— Kezdtem érteni a dolgot — ült le Dr. Rotbart Béla Trombita Kázmér ágya szélére az elmekórosztályon. — Te nyilván Hegymenetinél akartál vizsgázni.

— Stimmel — nyöszörögte a beteg. — Hiszen az ő könyvéből készültem, az ő óráit hallgattam. Háromezerkilencszáz oldalt vágtam be. Négy hónapig hidropraktikát ettem, ittam, csókoltam és álmodtam. És csak ott derült ki, hogy Hegymenetinek gyorsan meg kellett váltania a világot és e célból éjjel elutazott a tananarivói praktikapaláverra.

— A katedrán pedig...

A beteg szívet tépően felzokogott.

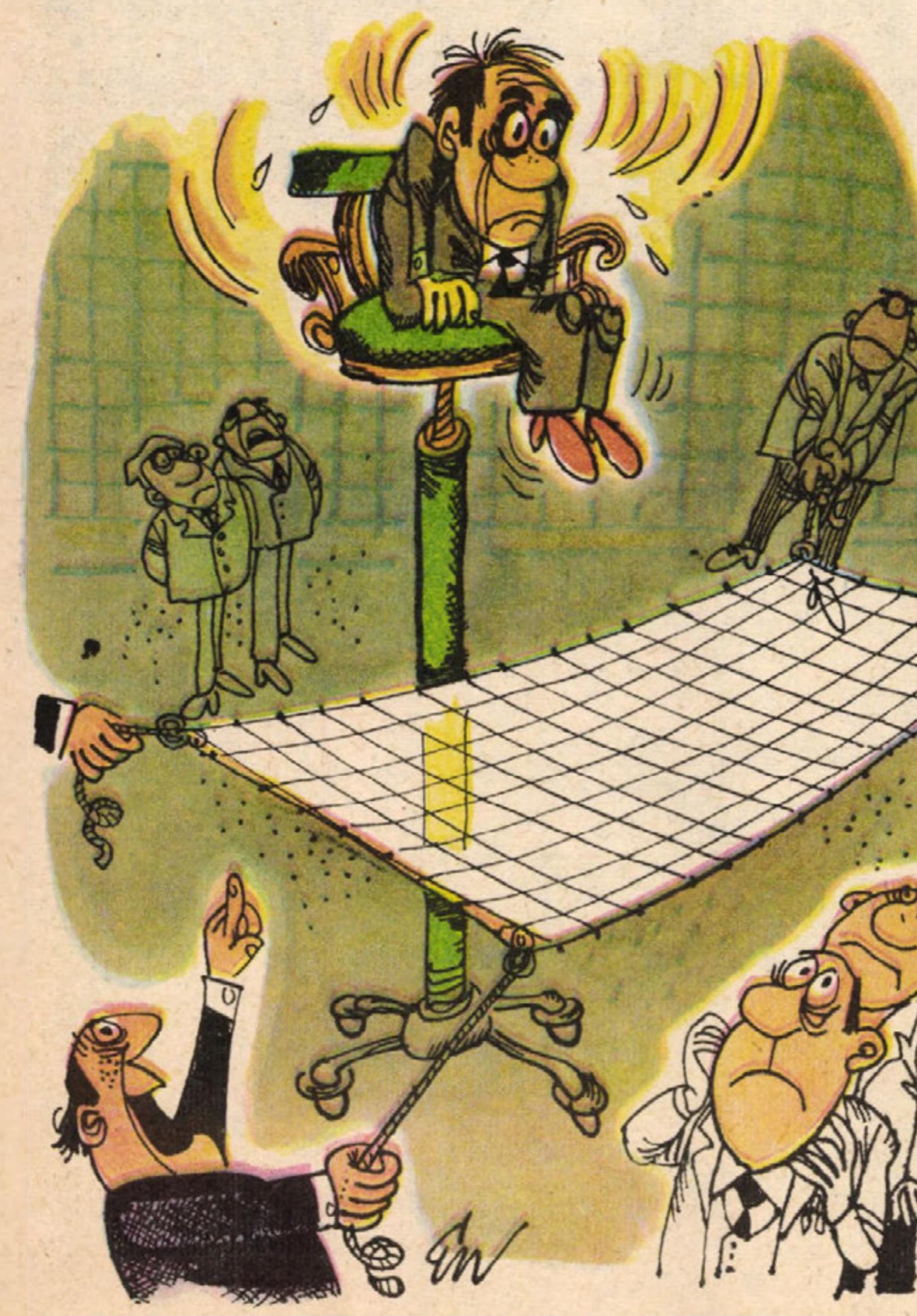
— Stradivári ült...

A hidegvizes lemosások segítettek valamit Trombita Kázméron, de ép ember már sosem lett belőle.

Ha jól tudom most a humoristák kenyerét eszi valahol.

Peterdi Pál

VÁLLALATI KASZKADŐR

– Ha baj van, ő bukik le helyettem!

MAI VIRILISTA

– Neki van a legnagyobb adóhátraléka!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Két tulipán nyiladozik egymás mellett.

— Szeretsz? — suttogja az egyik.

— Nagyon.

— Akkor szólj a méhecskének...

— Ibike! Nem is tudja, hogy megszépíti magát a konyak.

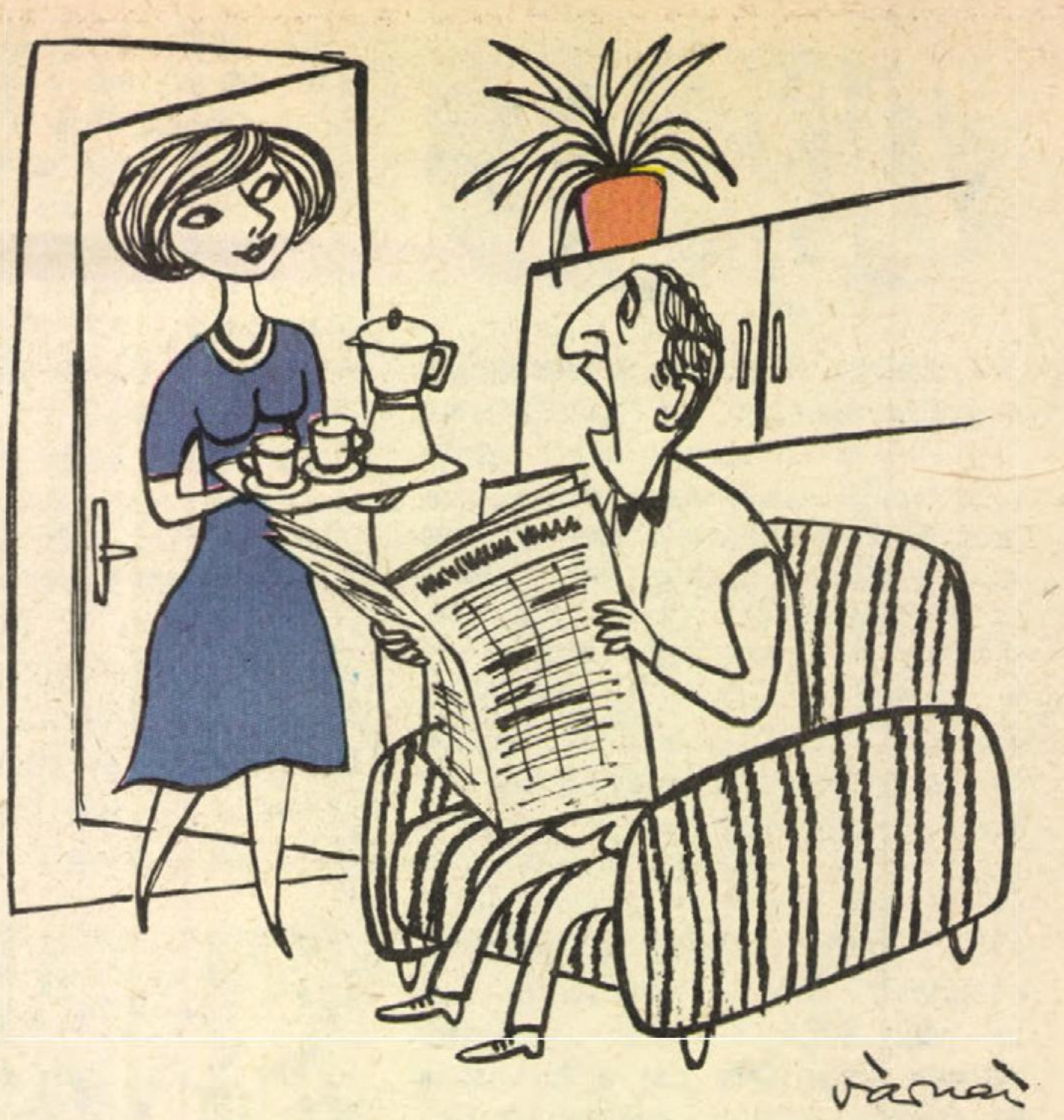
— Géza, hiszen én nem is ittam...

— De én igen!

KÍSÉRLETEZŐ TÉESZ

– Szóval, ez az új húskombinátjuk?

– Szeretnék már egy cikket olvasni az újságban arról, hogy mi nem árt az egészségnek!

SZÍNFOLTOK

Le a dogmatizmussal

Szomorúan kell megállapítanom, hogy köztem és feleségem között súlyos ideológiai szakadék tátong. Ezek az ellentétek nem mai keletűek, csírájukban kezdettől fogva léteztek, mostanában csak mélyültek.

Minden bajnak az az oka, hogy a feleségem dogmatikus. Nem szeretem a dogmákat, mert szerintem gátolják a haladást. Viszont a feleségem minduntalan törvényeket alkot, amelyeket vakon követni kell. Szerinte, ha nem e törvények alapján élek, a pusztulásba rohanok.

Én viszont, úgy látszik, született revizionista, reformista vagyok. Szilaj, pányvát nem tűrő egyéniségem lázad mindenféle merev dogma ellen. Azt tartom, hogy a még oly bölcs szabályok is megmerevednek egy idő után és a fejlődés kerékkötői lesznek.

Feleségem egyik dogmája például ekként hangzik: „A hamutartót nem szabad a vécékagylóba üríteni, hanem csakis a konyhai hulladékgyűjtőbe." Ez olyan fellebbezhetetlen természeti törvényként mondja ki, mint Mózes a kőbevésett parancsolatokat, holott nem is kőről van szó, hanem fajánszról. Második dogma: a konyhai hulladékgyűjtőbe viszont nem szabad zsíros maradékot pottyantani, mert az a konyhai izé nehezen tisztítható. A zsíros akármi — hangzik az egyedül üdvözítő hitvallás — kizárólag a már említett kagylón keresztül emésztendő el.

Csak példaként idéztem a fentebbi két alaptörvényt, de van hozzájuk hasonló több tucat. Így például egyik sarkalatos dogmája, hogy a habos borotvaecsetet nem szokás (!) a fürdőszobai üveglapra helyezni, mert az üveg „bekoszolódik", azt csakis és kizárólag a mosdókagyló szélén, elmosott állapotban szabad nyugalomba helyezni. Alaptörvénnyé van nyilvánítva az is, hogy ágyazáskor a rekamiéfiókot

nem szabad oldalra csúsztatnom, mert felkaristolja a padlót. (Az úgynevezett karistolási dogma.) Megdönthetetlen igazság továbbá, hogy a kenyeret nem szabad hosszában szeletelni, csakis keresztben, különben nagyobb felületen szárad. Egy másik kinyilatkoztatás szerint a konyakos poharamat nem lehet (!) alátét nélkül elhelyezni az íróasztalomon, mert nyomot hagy. (Ezt a törvényt — mert konyakról van szó — Code Napóleonnak hívom.)

Eddig a feleségem ideológiájáról volt szó, következzék a magamé.

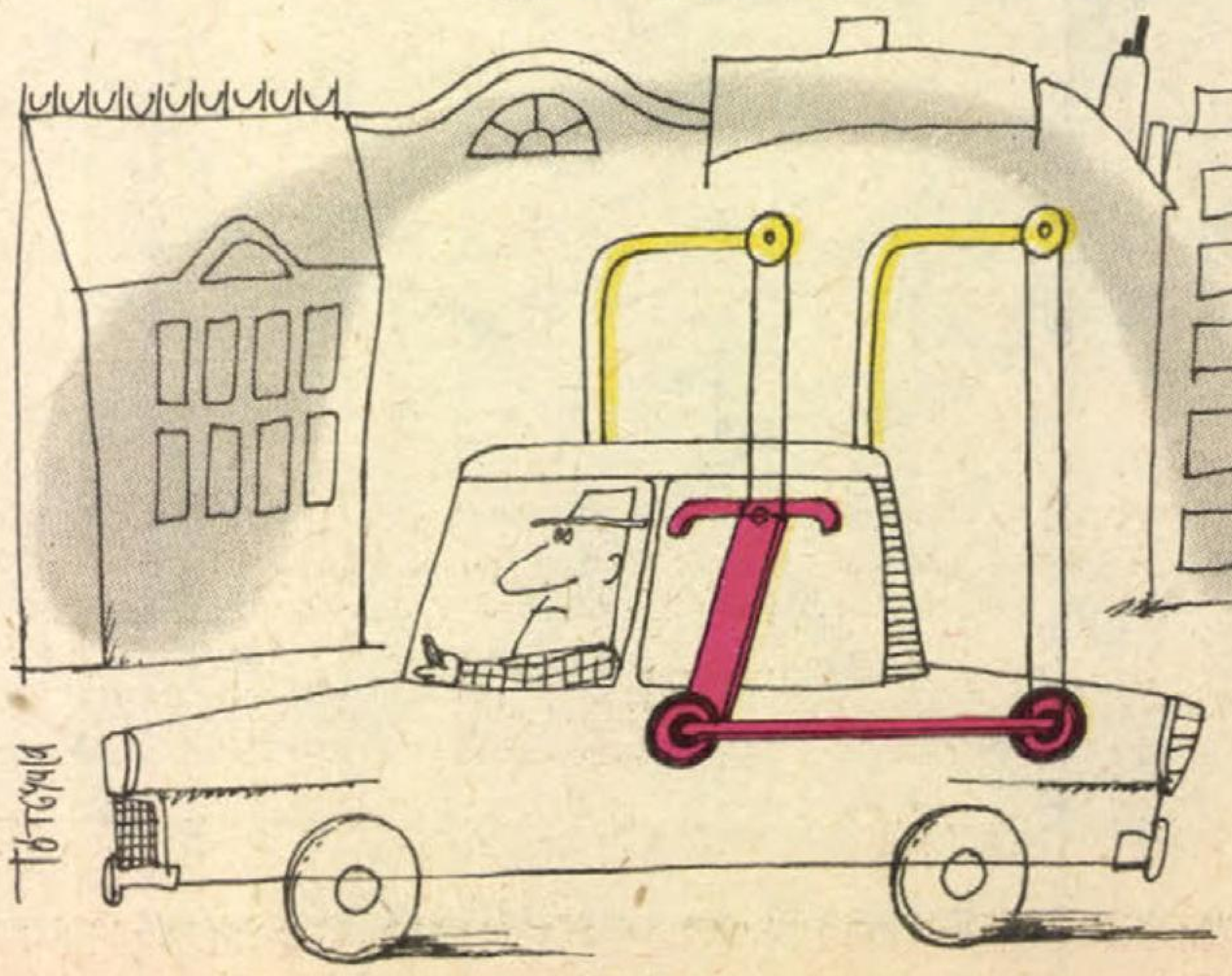
Ha ő dogmatikus, én, mint mondtam, revizionista vagyok. Igenis, revízió alá veszem az ő szigorú, de elavult dogmáit, mert vallom, hogy az ideológiát mindig a kor követelményeihez kell alkalmazni. Kétségbevonom, hogy a hamut nem szabad a kagylóba üríteni, mert ez tudományosan még nincs bebizonyítva, és utolsó lélegzetemig küzdeni fogok azért, hogy a szalonnabőr a konyhai hulladékgyűjtőbe kerüljön, még ha ezért a dogmatikusok keresztre feszítenek is. Meglehet, a parkettát összekaristolni nem való, én mégis a szemébe vágom a maradi dogmatikusoknak, hogy az ágyneműtartót nem vagyok hajlandó másképp toszogatni, ahogy évtizedek óta toszogatom! A borotvapemzli dolgában hajlandó vagyok akár a vérpadra is menni, de nem mosom el minden áldott nap. Inkább akkora szakállt növesztek, mint az ajatollah.

A nyájas olvasó szíve bizonyára megesett rajtam, azt gondolja, nahát, micsoda rossz házasság lehet ez, ahol a feleket ilyen áthidalhatatlan ellentétek választják el egymástól. Nem erről van szó. Mi nagyon jó, békés együttélésben leledzünk már több mint három évtizede. Ámde, ideológiai téren, mint tetszenek tudni, nincs békés együttélés. A harc tovább folyik. Ebben nem alkuszom. Most is behoztam egy pohár konyakot, tüntetően letettem az íróasztalomra, szándékosan három-négy foltot is hagyva utána. Aztán behozom majd a szivacsot és eltüntetem azokat a foltokat. De az elveimből nem engedek.

Le a dogmatizmussal!

Novobáczky Sándor

A MENTŐCSÓNAK

HOGYAN ÖREGEDTEM MEG?

Az úgy volt, hogy bekapcsoltam a rádiót. Mielőtt bekapcsoltam volna, fiatalnak éreztem magam, tele életkedvvel, lelkesedéssel.

Aztán hallom, hogy egy csicsergő női hang azt mondja: következik a „Slágermúzeum".

Mi az, hogy múzeum? A múzeumokban régi tárgyakat állítanak ki. Avar ékszereket, római sírköveket, tizennegyedik századbeli kardokat, tizenhetedik századbeli sarkantyúkat, tizenkilencedik századbeli hódprémes huszármentét. A Slágermúzeumban kiál-

lított, illetve elhangzott slágereket tegnap hallottam, tegnap voltak újak, legfeljebb egy hónapja.

Vagy lehet, hogy tévedek? Lehet, hogy rosszul emlékszem? Lehet, hogy ilyen gyorsan múlnak a napok, az évek? Miközben az idő múlásán tűnődöm, már nem is érzem magam olyan fiatalnak...

Nem sokkal később újabb zenei műsort jelent be a csicsergő női hang: „Az idősebbek hullámhosszán". S rövid bevezető után felcsendül egy dal. Az idősebbek hullámhosszán. Itt valami nem stimmel. Ezt a dalt egy-két évvel ezelőtt hallottam először. Akkor volt sláger, ha jól emlékszem. Sajnos, a memóriám már nem a régi, de ebben biztos vagyok.

Biztos vagyok? Nem is tudom. Megesküdni nem mernék rá. Mindenesetre már nem érzem magam olyan fiatalnak, aki tele van életkedvvel, lelkesedéssel. Ha ülök, fáj a derekam. Ha állok, akkor is. Megropogtatom a csontjaimat, hátha elmúlik a fájdalom. Nem múlik el. Hol az orvosságom?

Újabb zenei műsor a rádióban. Egy csicsergő női hang közli velem, hogy most régi slágereket fogok hallani „Öreg ember nem vén ember" címmel.

Nem érzem magamat öregnek, tehát nem az én műsorom. Le akarom kapcsolni a rádiót, amikor meghallok egy ismerős dalt. A melódiája még most is benne van a fejemben és a szívemben. Nem is olyan régen volt sláger. Mikor is? Nem tudnám pontosan megmondani. Mintha éveket öregedtem volna néhány perc alatt. Mi a csudának kellett nekem kinyitni a rádiót?

„Slágerek aggoknak, akik a második gyermekkorukat élik és talán még vissza tudnak emlékezni ezekre a dallamokra" — mondja néhány óra múlva egy csicsergő férfihang, s jó szórakozást kíván.

Nahát, ez felháborító! Be fogok írni a rádióba. Megírom a zenei szerkesztőnek, hogy tévedett. Hogyan kerültek ezek az új, mondjuk viszonylag új dalok az aggoknak összeállított műsorba? Micsoda slamposság! Vagy szándékosság? Szándékosan öregíteni akarnak, de én nem hagyom magam.

Hallgatom a zenét és hirtelen aggastyánnak érzem magam, meggörnyedve az évek súlya alatt. S mindezt a rádiónak köszönhetem. Miért figyelmeztetnek állandóan, hogy nem leszek évről évre fiatalabb? Miért hívják fel a figyelmemet arra, hogy sebes lábakon jár az idő?

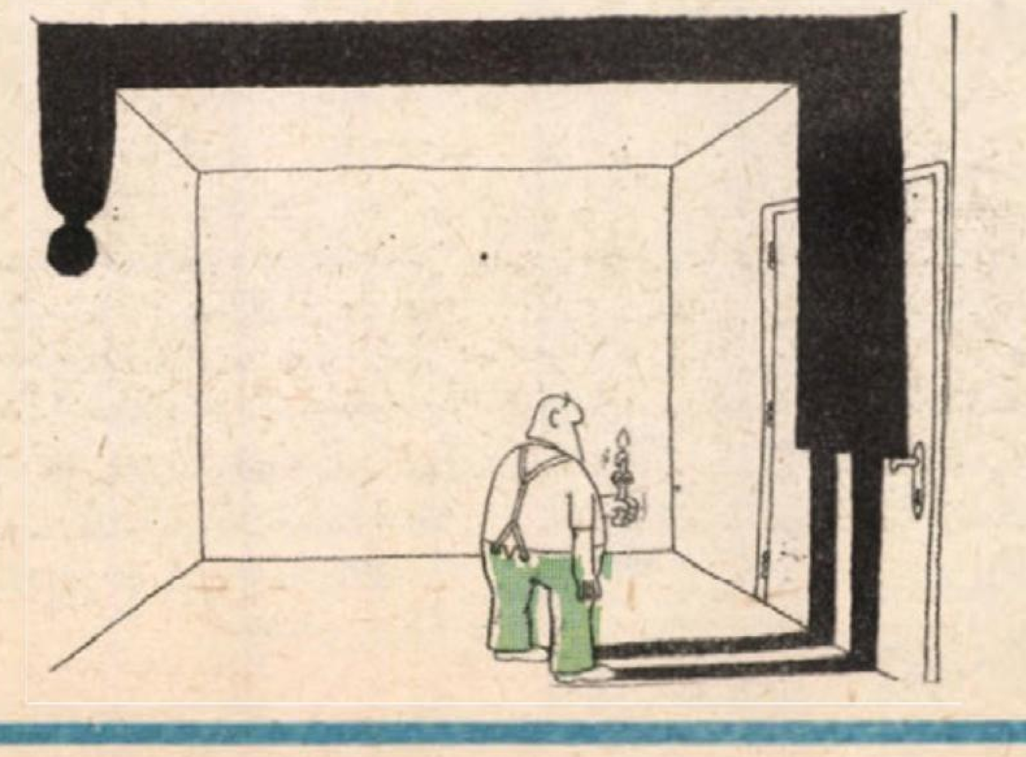
Amikor egy csicsergő női hang bejelenti, hogy következik a „Slágerkripta kriptaszökevényeknek" és felhangzik egy ismerős dal (talán fél éve hallottam először, de lehet, hogy egy éve, legalábbis én úgy emlékszem), odacsoszogok a készülékhez és kikapcsolom.

Tudom, melyik gombot kell elcsavarni. Hát nem szép teljesítmény ez egy aggastyántól, mert — a rádió jóvoltából — annak érzem magam.

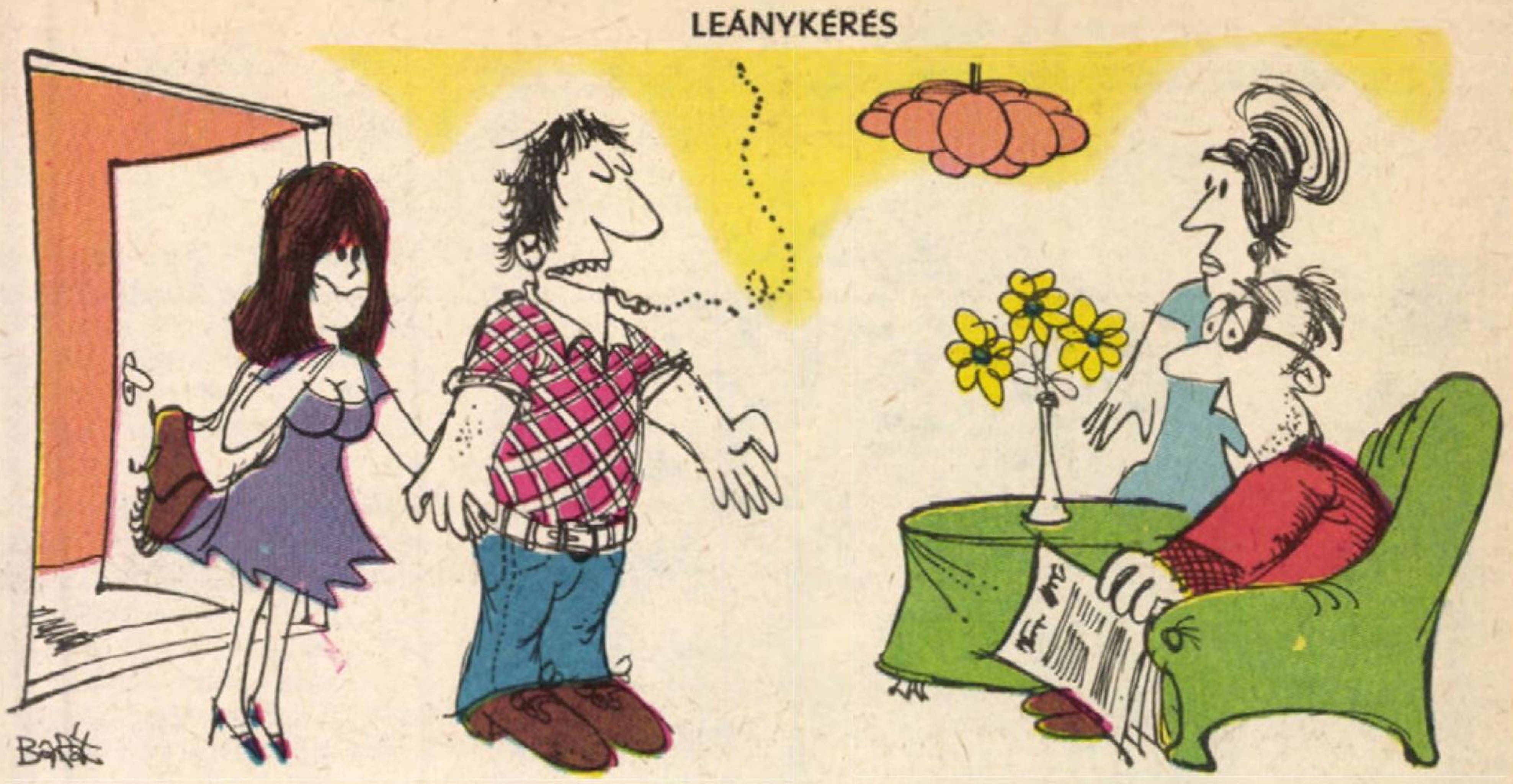
Miért nem néztem inkább televíziót?

Mikes György

BIZARR

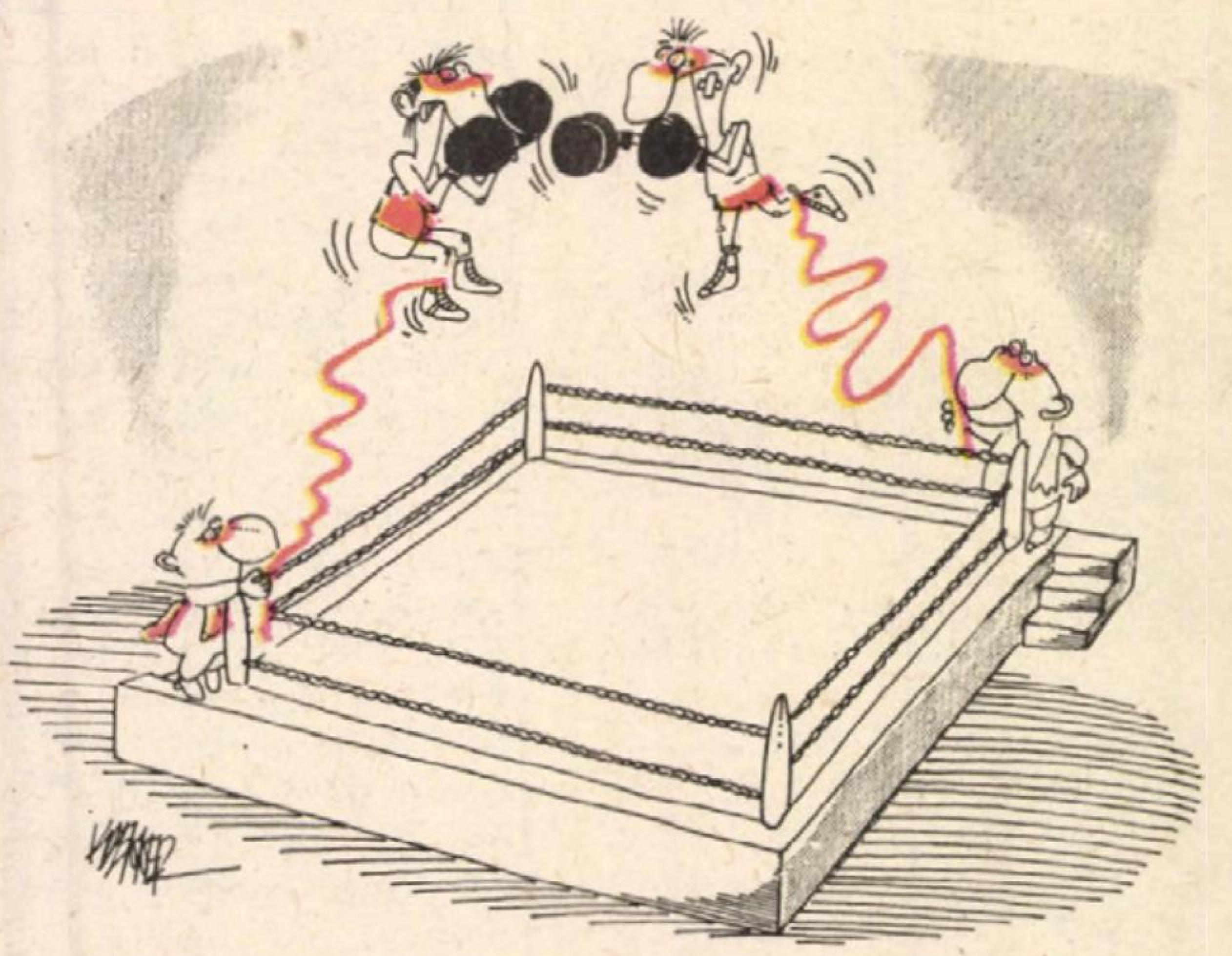

LEÁNYKÉRÉS

– Tisztelt szülők, engedjék meg, hogy a próbaházasság után vadházasságra lépjünk!

LÉGSÚLY

A szövetkezet istállójából kiront egy bika, mögötte az etető.

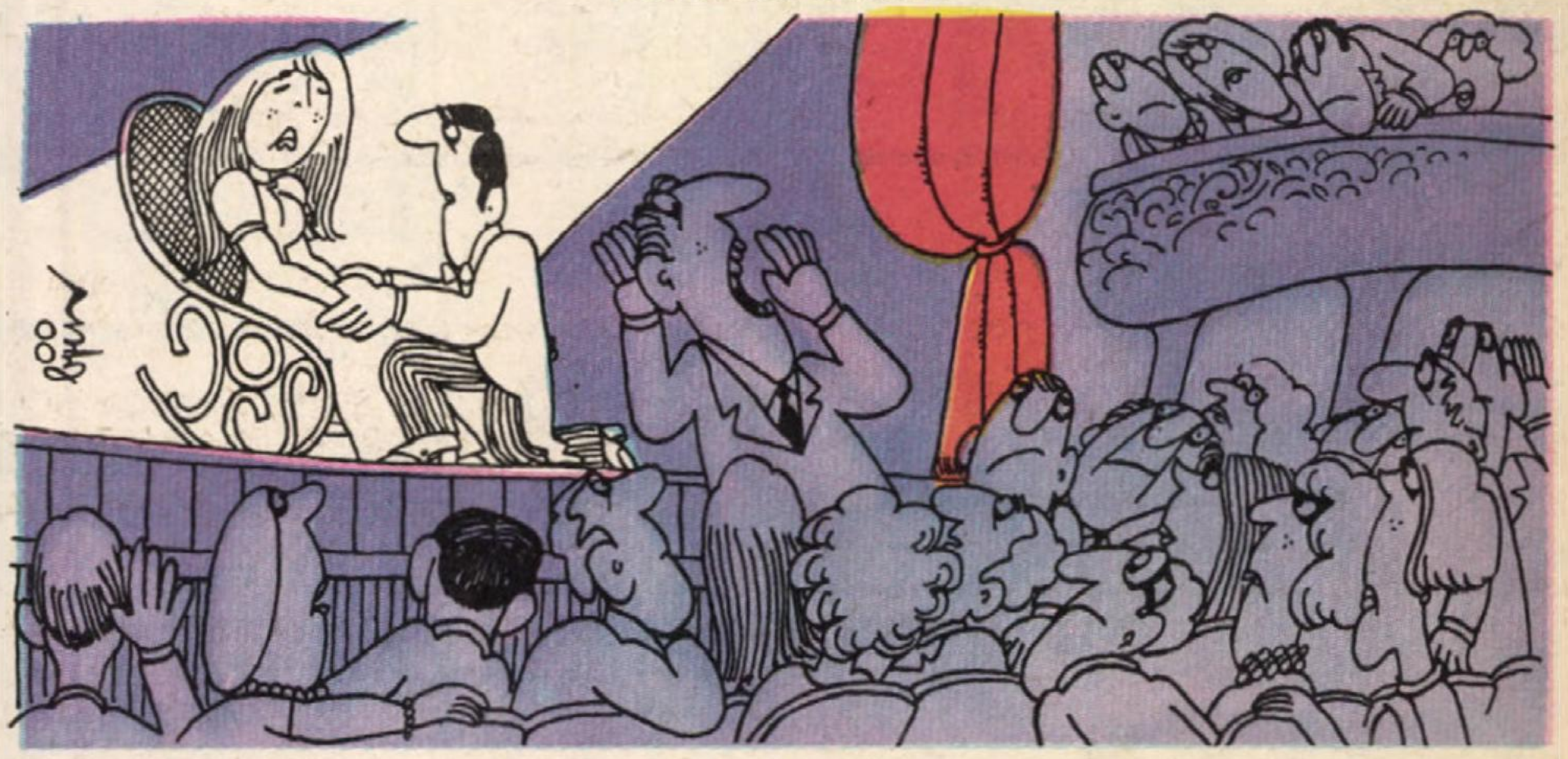
Megkérdezi a munkatársa:

— Hová rohansz, János?

Mire ő, lihegve:

— Ne tőlem kérdezd, hanem a bikától!

MOTYOGÓ SZINÉSZ

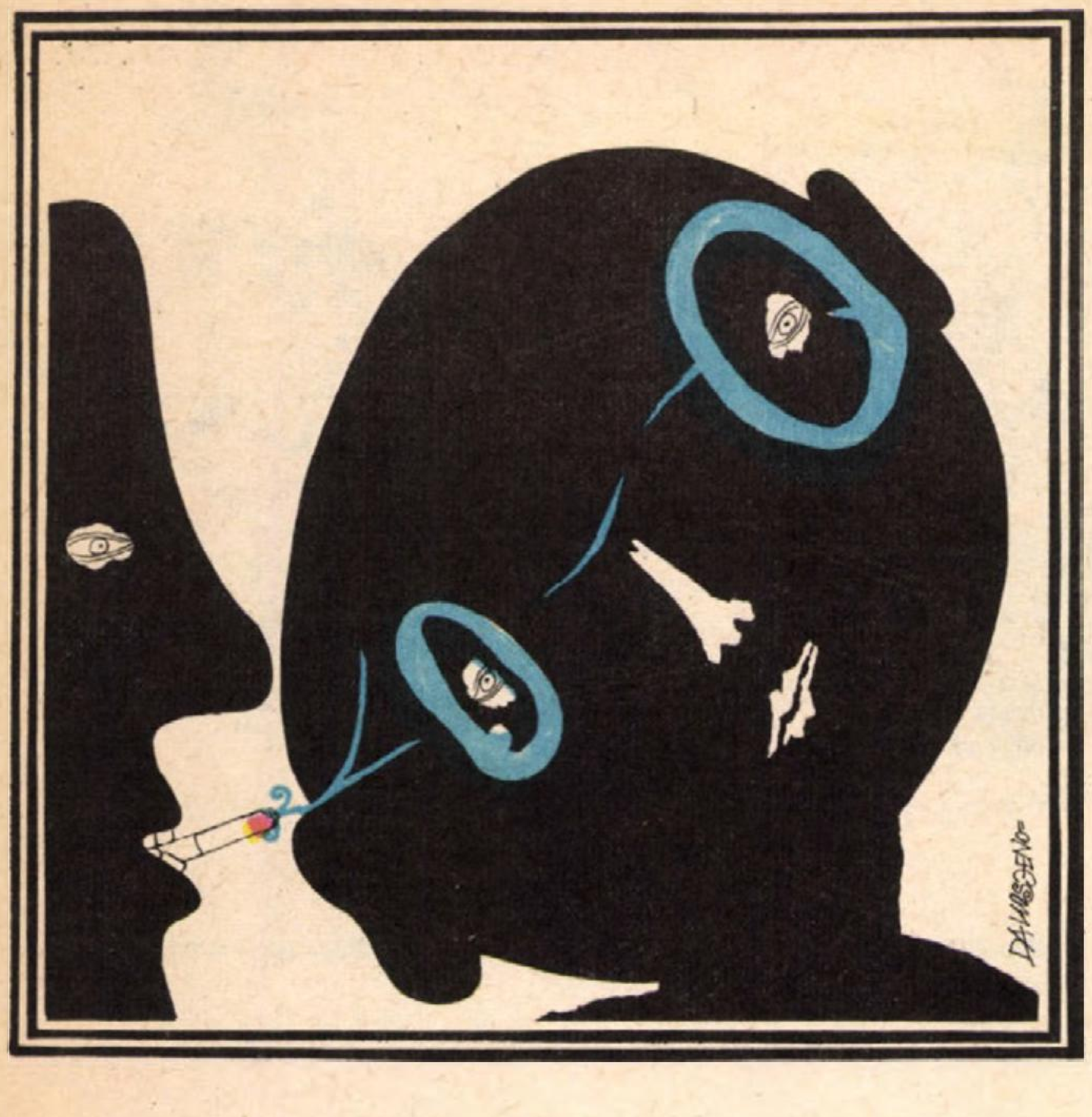
– Azt mondja, hogy nem tud a hősnő nélkül élni!

KÖZMŰVELŐDÉS

– Én is négy képpel támogattam a kultúrát.

FÜSTÁRTALOM

ALKOHOLÜZEMELTETÉSŰ JÁRMŰ

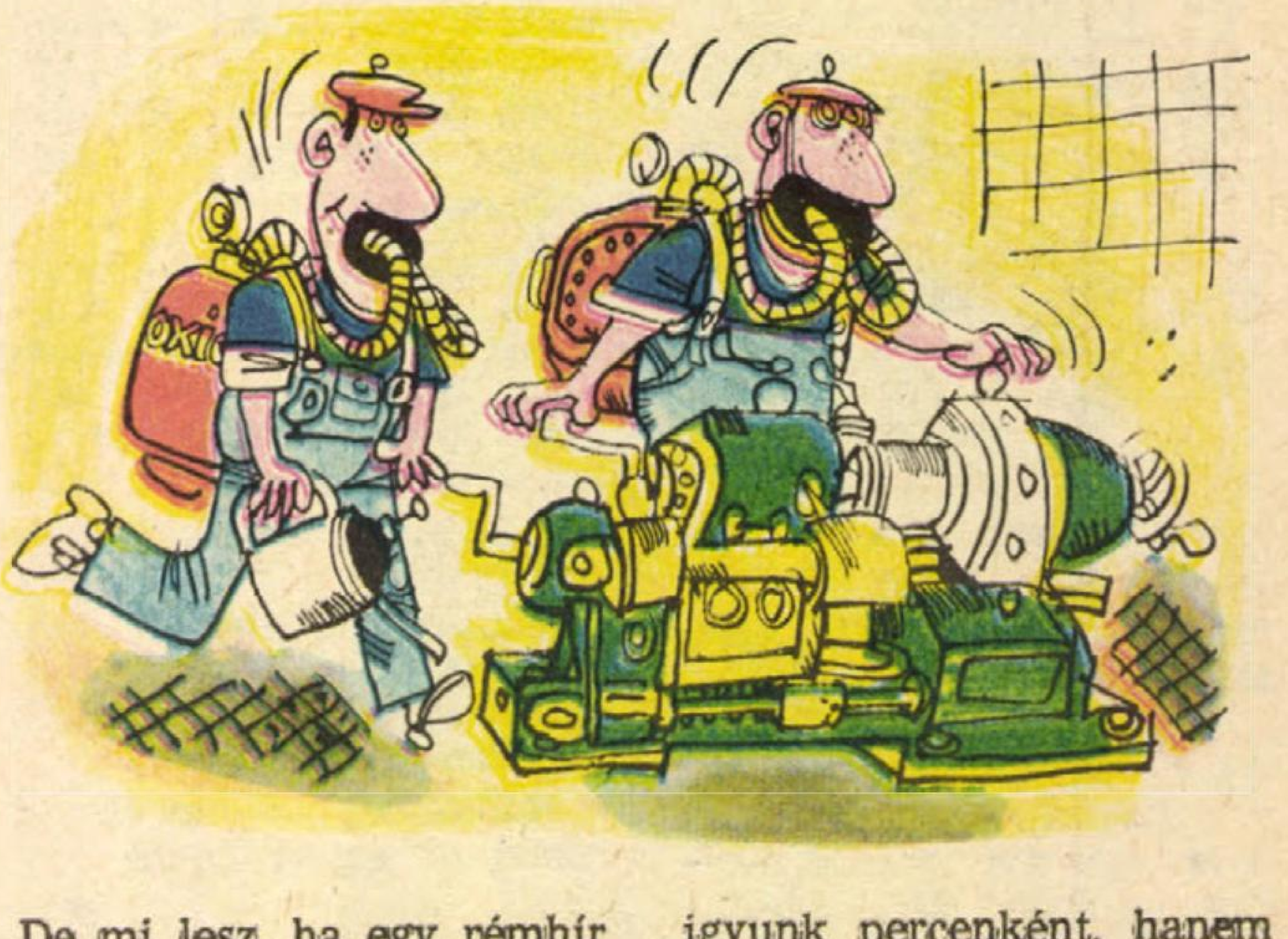
Légi kiáltvány

Emberek! Munkások, parasztok, értelmiségiek, magyarok! Valami van a levegőben. Beköszöntött áprilisban a november. Májusban az augusztus. Aztán a december. Pedig száz éve nem volt májusban december! Száz éve nem volt a Bonifác Benedek. Száz éve nem jött a randevúra Sándor helyett a Pongrác. Száz éve nem bújt József helyett Szervác mellé a fázós nő. Száz éve nem lett egy fagyosszentből sem melegszent!

Mindez a dohányzástól van! Meg a rengeteg gépkocsitól. Mert azt írja az újság, hogy annyi széndioxidot pufogtatunk ki magunkból, hogy száz év múlva elolvad az Északi-sark. Meg a Déli is!

Felnőttek, gyerekek! Választhattok. Nem dohányoztok vagy elolvad a Déli-sark! Széndioxidot fújtok ki, vagy kiöntenek a tengerek. Akkor aztán a lakótelepek tizedik emeletén is mindig lesz víz. Lakótársak! Ha elolvad a sarkokon a sok jég, akkor életetek végéig nyakig ülhettek a tizedik emeleten is a vízben. A földszinti lakóknak pedig egy idő után már nem lesz szükségük a tiszta levegőre. De mi lesz, ha mégsem olvad el az Északi-sark és a Déli-sark jege?!

Akkor csak egy lehet. A földszinti lakóknak is levegőt kell venniük, kerül, amibe kerül. Most még ingyen van, de vigyázat, a légből kapott hírekért drágán megfizetünk! Reszkessetek emberek! Reszkessetek a levegőben bujkáló rémhírterjesztőktől! Akik elhíresztelik, hogy a jövő hónapban felemelik a levegő árát. Egy szavukat se higgyétek! De biztos, ami biztos, vegyetek percenként százszor levegőt a régi áron! Hogy legyen télire is. Hogy szétpukkadjanak az ismerősök a méregtől, ha több levegőt spájzoltatok a tüdőtökbe a régi áron, mint ők. Fele- és egészbarátaim! Az ismerősök szétpukkadása manapság már kész nyereség! Akkor már nyugodtan bejelenthetik az illetékesek, hogy nem tervezik a levegő árának emelését. Akkor már legfeljebb csak mi pukkadunk szét a méregtől, hogy hiába vettünk előre annyi felesleges levegőt.

De mi lesz, ha egy rémhír alapján bespájzoltuk tüdőnkbe a sok felesleges levegőt, és mégsem pukkadunk szét?!

Akkor csak egy lehet. Fel kell használnunk a többletlevegőt fokozott munkavégzéshez. Mert a fokozott munkavégzéshez több levegőre van szükség. Most pedig fokozott munkavégzésre van szüksége az országnak! Ehhez viszont nem elegendő a normális légvételek száma. Vagyis orral a levegő felé!

Honfitársak! Választópolgárok! Éljen a levegő! Szívjunk be ezentúl a levegőtől, ne a piától! Vegyünk több levegőt, mint az Amerikai Egyesült Államok! Ettől olyan fokozottan fogunk dolgozni a munkahelyünkön, hogy nem kapnak levegőt odaát a kapitalisták a csodálkozástól.

Dolgozók, aktív keresők, állampolgárok! Ne beszéljünk a levegőbe! Tettekre fel! Munkahelyi légzéstorna indulj! Beszívás, kifújás rajta! Ne tizenhatszor vegyünk levegőt percenként, hanem huszonötször! Ne fél liter levegőt igyunk percenként, hanem egy litert! Igyunk meg a fokozott munkavégzéshez nyolc óra alatt 480 liter levegőt! Áruljanak ehhez a közértekben a pia helyett literes palackokban friss levegőt! A légszomjas dolgozók kapjanak be a presszókban szesz helyett féldeci levegőt! Vezessék be a munkahelyekre a KGST-levegővezetéket! Dolgozzunk olyan fokozottan a munkahelyünkön, hogy levegőt kelljen importálni a Szaharából, nem mást! De mi lesz, ha mégsem kell levegőt importálnunk a Szaharából?!

Akkor csak egy lehet. A munkatempónkat, a levegővételünket, a légzőközpontunk ingerlékenységét továbbra is humorális úton szabályozza a vér oxigén- illetve széndioxidtartalma. A humorális szabályozás pedig a test nedveire vonatkozó szabályozás. Mi tehát a teendő?! Az, hogy ezután minden fizetéshez adjanak humorális nedvpótlékot! Nedvpótlékkal a szapora levegővétel felé, szapora levegővétellel a fokozott munkavégzés felé!

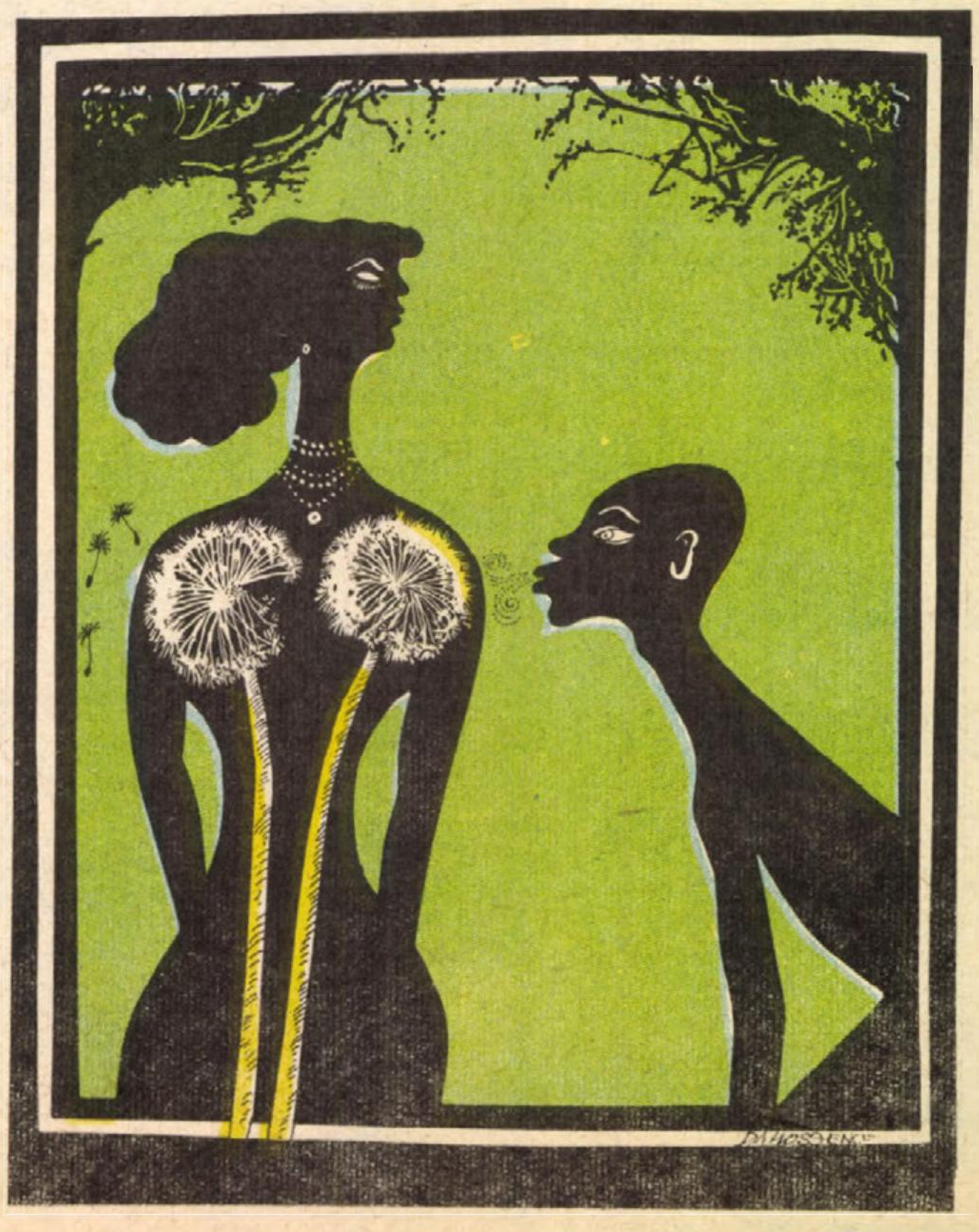
Magyarok! A szapora légzéstől csak az Északi- és a Déli-sarkot veszíthetjük el, de a borítékba több nyereség kerül! Éljen ezért az oxigén, vesszen a széndioxid! Tüdővel a munkahelyi légkörbe, pumpával a lógósokba!

Tormai László

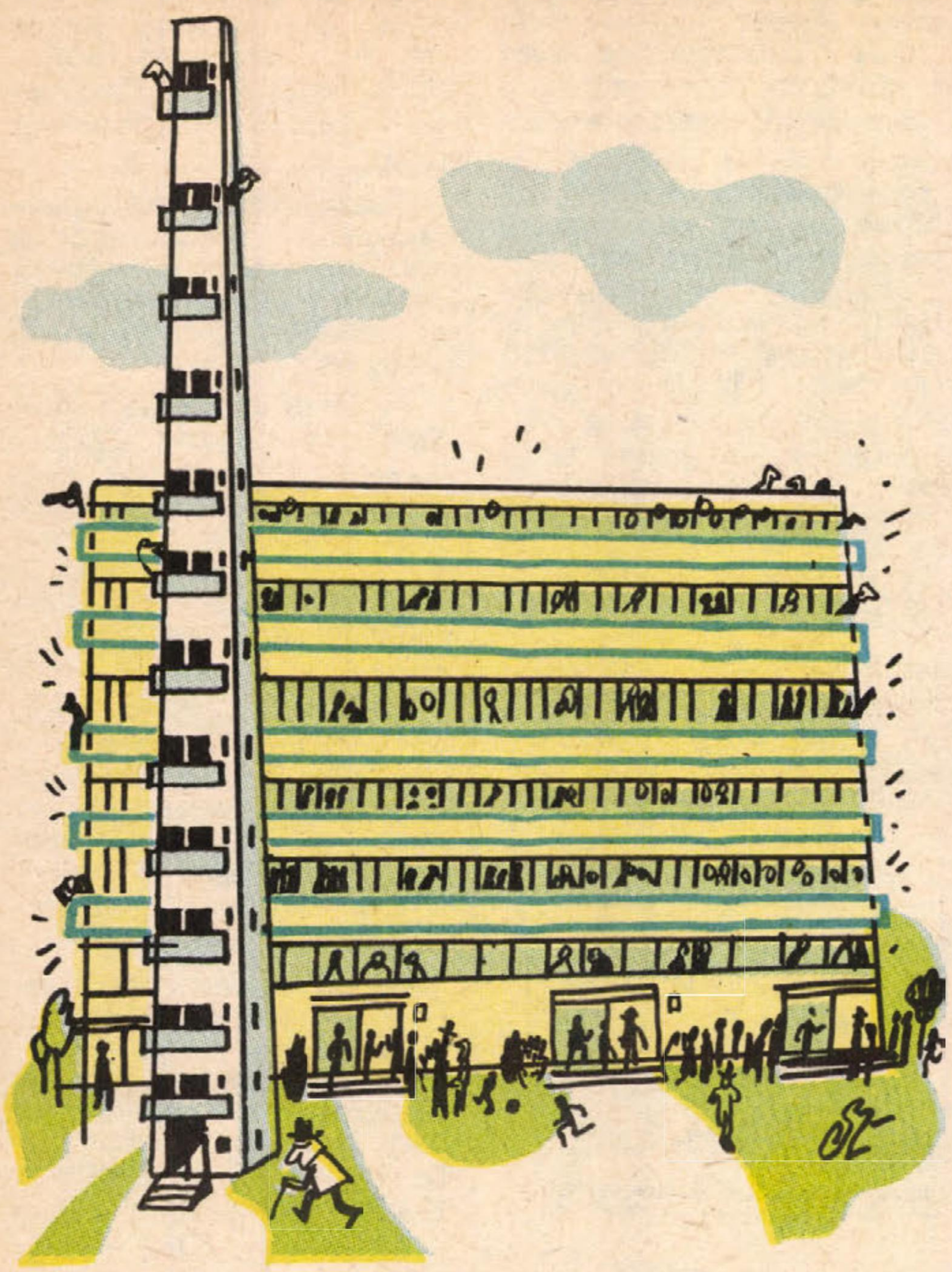

– Azt hiszem, papa, többet kellene nézned a tévében a „Családi kör" műsorát!

PITYPANG

NEM HALLGATÓZHAT A SZOMSZÉD

TAVASZI BELVIZEK

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Igaz, hogy a feleséged visszament a szüleihez?

— Igaz, azt mondta, hogy már nem bírja tovább enni a főztömet.

Két férj beszélget:

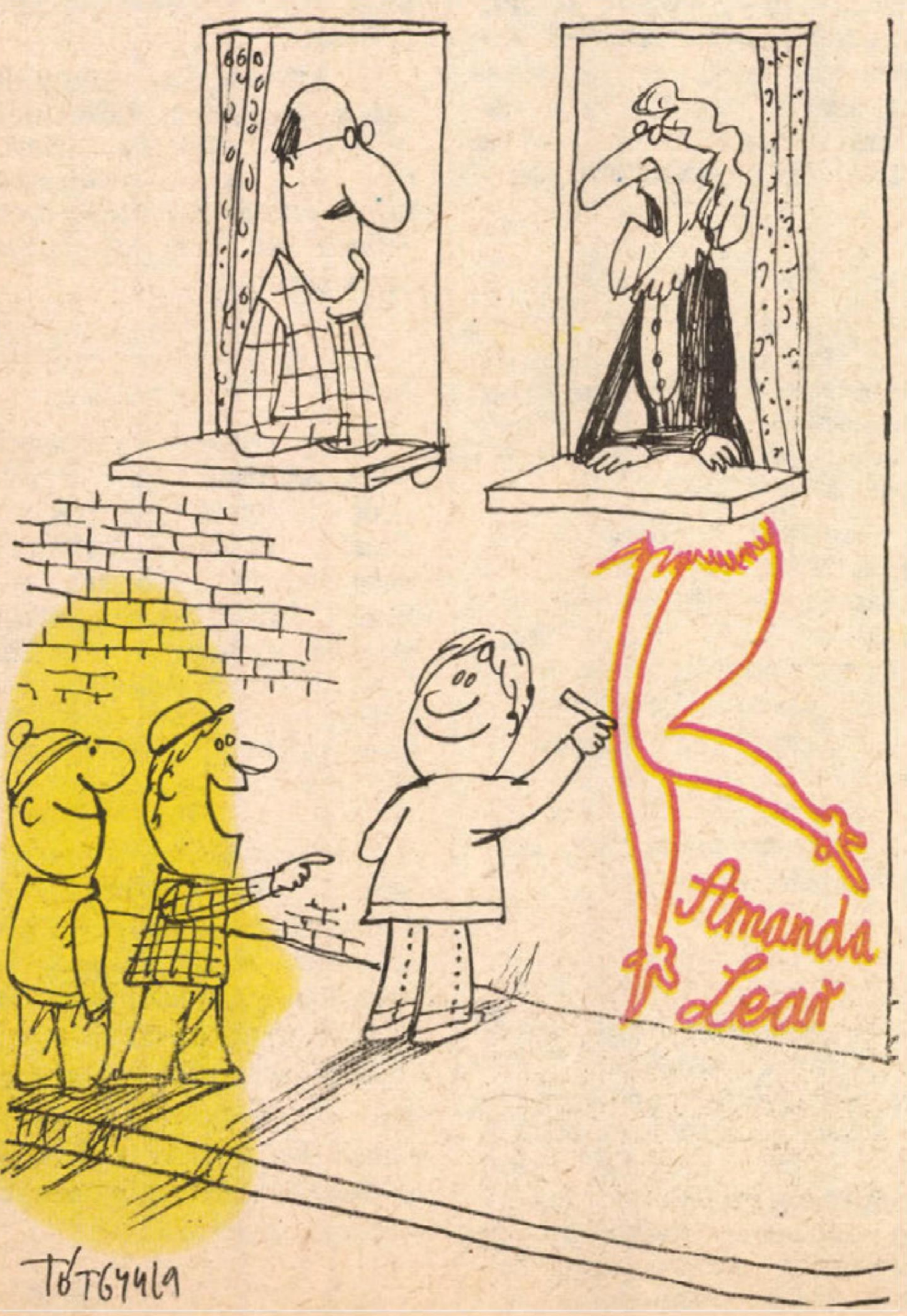
— Képzeld, milyen baj ért! A feleségem elköltötte az összes pénzünket, és megszökött valakivel.

— Öregem, neked mázlid van!

— Mázlim?

— Persze! Hiszen nekem nagyobb a bajom: az én asszonyom is elvásárolta a pénzünket, és ráadásul itt is maradt velem.

ALKOTÓ KÉPZELET

Időálló homokóra

Az „Időálló Homokóra" gyárban látszólag semmit nem érzékeltek a téliesre fordult gazdasági szabályozókból. Az ablak rosszul szigetelt résein változatlanul játékos hangulatban távozhatott a központi fűtés melege, s a kávé árcsökkenésének híre megsokszorozta a vállalati büfében sorban állók erejét.

— Valóban — mondta Akta Kuka igazgató, aki önmagát képviselte a velem folytatott beszélgetésben. — A látszat időnként a valóság ellen vall — tette hozzá, majd kártyát vett elő és keverni kezdett.

— Miért kever? — kérdeztem, mert nem értettem, hogy kerül a kártya az asztalra május idusán, a hóközi hajrá kellős közepén.

— Csak úgy — mondta és nagyot sóhajtott. Homlokán még látszott a gondolatok helye, kezén az ujjak egy irányba nőttek. — Nehéz idők járnak mostanában — folytatta rövid, ám annál hatékonyabb hallgatás után. — Visszafogták a beruházásokat, s egyre csak a minőséget emlegetik.

— De mi köze mindennek a kártyához? — kérdeztem, mert úgy éreztem, itt az ideje, hogy tiszta vizet öntsünk a nyílt kártyák közé.

— Nemcsak kártya van — legyintett fáradtan az igazgató. — A műszakiak például sakkoznak, az adminisztratív dolgozók pedig már három hónapja a bűvös kockával birkóznak.

— Értem — mondtam, de mire folytattam volna, nyílt az ajtó, s szimpatikus, jóvágású fiatalember lépett be.

— Gyere Kuka, meg kell beszélnünk egy terített betlit!

— Bocsásson meg — tárta szét a karját az igazgató. — Láthatja, sok a dolgom. Helyezze magát kényelembe, elnyerem a beosztottaim tavalyi és jövő évi prémiumát, s már jövök is vissza.

Egyedül maradtam a szobában, a falon lógó statisztikákat és képeket tanulmányoztam, amikor megjelent Virág Virág, a főnök titkárnője.

— Kézcsókom, nagysád — mondtam neki a saját stílusomban. — Jó, hogy jött. Meg tudná mondani, mi folyik itt?

— Semmi különös — mondta olyan hangsúllyal, mint aki egy másik világból származik, s ide csak kikapcsolódni jár.

— Ha itt egész nap kártyáznak, meg logikus gondolkodást fejlesztő játékokkal foglalkoznak, ki fogja gyártani a magyar ipar megbecsült termékét, az időálló homokórát?

— Gyártunk, csak nem túl sokat — mondta Virág Virág és felnyitott egy üveg konyakot. — Külföldön már régen nem veszik a homokórát, itthon esetleg még el lehetne adni, de olyan keveset gyártunk, hogy jó, ha marad valami exportra.

— Ne haragudjon — mondtam félénken, mert tudtam, hogy haragszik. — Önök egykor híresek voltak az időálló homokóráról. Még emlékszem a reklámjukra: „Megáll az idő..."

— Régi szép idők — merengett el Virág Virág. — De éppen erről van szó. A vállalat vezetősége kezdetben panaszkodott a központnak, míg végül rájöttünk, hogy ennek nincs értelme.

— Nem voltak egyedül — mondtam egy tanmese szellemében. — S mit tettek ezután? Új terméket fejlesztettek ki?

— Nem. Az időálló homokóra annyira a szívünkhöz nőtt, hogy nem tudtunk volna már mást gyártani.

Könnybe lábadt a szeme, a szemfestékén keresztül folytata.

— Az igazgatónk ekkor állt elő azzal a javaslattal, hogy ne tegyünk semmit csak várjunk. Hátha elmúlnak a nehéz idők.

— Értem — mondtam és először az egyik, majd a másik szemébe néztem.

Az utcán némileg magamhoz tértem. Az „Időálló Homokóra" kapujában — közvetlenül a portásfülke mellett — állt egy homokóra. Csak a figyelmes szemlélő vehette észre, hogy éppen a tíz évvel ezelőtti időt mutatja.

Föld S. Péter

TAKARÉKOSKODOM

Olvasom angolul, németül, franciául, olaszul, sőt néha magyarul is, hogy takarékoskodni kell.

Meg azt hallom, hogy vigyázni kell a pénzre, ne dobáljuk ész nélkül, ne vegyünk tizenöt deka felemelt parizert, hanem csak tíz dekát, úgyis annyiba kerül, mint azelőtt tizenöt, tehát csak jól járunk.

Megfogadva a több oldalról jövő tanácsokat, elindultam a Belvárosban körülnézni, hol és hogyan leghelyesebb a takarékosság.

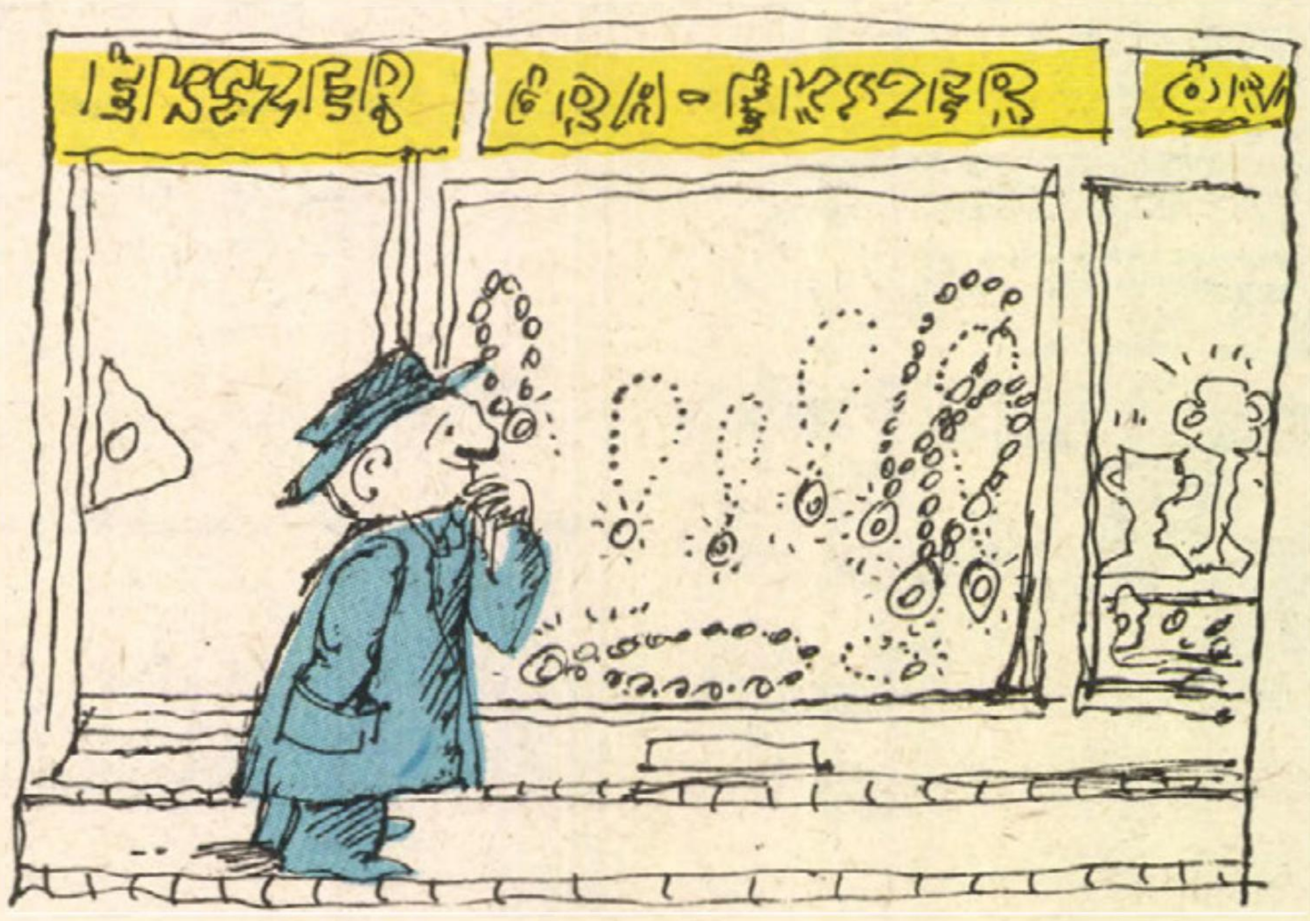
A BÁV kirakatánál kötöttem ki, aholis láttam egy vastag, tömör aranyból készült karkötőt, aminek az ára mindössze kétszázhatvankétezer magyar forint volt. Tűnődni kezdtem. Először is nem való nekem egy női karkötőt hordani, hiszen köztudomású, hogy férfi vagyok annyira amennyire, nő pedig olyan nem született, aki megér kétszázhatvanezer forintot, a kétezerről nem beszélve, mert az vitatható. Rövid tűnődés után úgy döntöttem, hogy nem veszem meg a tárgyat és ebben a pillanatban máris megtakarítottam kétszázhatvankétezer forintot.

Arra gondoltam, ha naponta csak öt ilyen karkötőt nem veszek, máris többet takarítok meg, mint egymilliót. Pontosan nem tudom, mert számolni gyerekkorom óta nem tudok, tanúm erre dr. Tárkányi Jenő, aki matektanári rangban dolgozott nálam. Amikor megkérdezte naivan, mit tudok az egy ismeretlennel bíró egyenletekről, én szerényen csak ennyit mondtam:

— Nem szeretek ismerkedni. Ha ismeretlenek, maradjanak csak úgy, ott ahol vannak.

No nem csüggedtem, mentem tovább, ökölbe szorított aggyal, lelkesen, takarékosságtól hevülten. A következő állomásom egy szűcsüzlet volt. Többek között egy fókabunda hevert a kirakatban és az árcédulából megtudtam, hogy ára csak (tekintettel a nagy nehezen elmúlt télre) nyolcvanötezer forint. Arra gondoltam, milyen igazságtalan az élet. A fókának ez a bunda nem került semmibe, ingyen kapta a természettől és most meg ilyen sokat kér érte. Ezt a bundát sem vettem meg, egy pillanat alatt megint gazdagabb lettem nyolcvanötezer forinttal. Lelkesedésem nőtt, amikor a sarki üzlet kirakatában megpillantottam egy álomszép, hatalmas, színtiszta ezüstből készült tálcát, amelynek ára hetvenezer forint volt, köret nélkül, minden nélkül, csak maga a tálca. Szép és hasznos tárgynak látszott, csak a mérete zavart. Mit kezdjek egy ilyen mérhetetlen tálcával, még akkor is, ha színezüstből készült?

Kis ember vagyok, és ha vendégség van nálam, az rendszerint egy fő. Igaz, hogy csinos fő, de kirőhögne a fő, ha a feketekávét ezen a negyvenszemélyes tálcán szolgálnám fel. Eddig is megvoltam ezüst nélkül, nem vagyok harácsoló természet, lemondtam a tárgyról, nem is gondolva hirtelen arra, hogy megint egy óriási lépést tettem a takarékosság felé.

Pillanatokkal később kikötöttem egy képcsarnok kirakata előtt. Megragadta figyelmemet egy gyönyörűszép festmény, ami nem ábrázolt semmit a modernség miatt, — most ez a szokás —, Picasso is imígyen lett milliomos, amikor még élt, mondom megragadott a festmény, nem sokat értek a képekhez, de meghökkentem, amikor a kép alatt ott hentergett az ára: tizennégyezer-hatszáz forint. Nagyon rövid ideig haboztam és arra gondoltam, hogy egy kép nem csinál nyarat, nekem több kellene, hogy a fal repedéseit eltakarjam. Jobb, ha ezt sem veszem meg, mert azért nem csekélység az a tizennégyezer-hatszáz forint sem, de (az ember olyan mohó!) gyorsan hozzáspóroltam még hat festményt, a végösszeg nagyon magas lehetett, de hirtelenében nem tudtam kiszámítani. Persze nem is volt fontos, mert ilyen iszonyú takarékossági mánia mellett, ami úrrá lett rajtam, néhány tízezer forint nem sokat számít.

A szorgalom csodákat tud művelni és a lustaság: fél egészség. Elfáradtam és eszembe jutott, hogy nem vagyok rászorulva a kirakatokra, hiszen takarékoskodni otthon is tudok.

Eszembe jutott, hogy ha egy ruha, anyaggal és szabóval súlyosbítva belekerül négyezer forint körüli tőkébe, olaj nélkül, akkor ha tíz ruhát nem csináltatok, az már magában véve legalább negyvenezer forint, ha nem több.

Rágyújtottam egy egészségromboló Marlboróra és vártam. Ugyanis szerelmem és titkos arám, Szépreményű Matild öt órára ígérte jövetelét.

És hirtelen furdalni kezdett a lelkiismeret. Eszembe jutott, milyen aljas, önző disznó vagyok, aki eddig csak magamnak spóroltam milliókat, nem beszélve a jövőről, és Matildnak nem takarítottam meg egy fillért sem.

— Új ruha kellene, mert itt a tavasz! — kezdte a beszélgetést Matild, nyomban azután, hogy megérkezett. Már ki is néztem egy csodálatosat a szomszédos butikban, kétezerszázharminc forintért.

Matild eleinte nem akarta megérteni, hiába magyaráztam neki, hogy butikban nem vásárolunk, mert az drága, de jó, máshol sem, mert én magam hiába vagyok zsugori, mint a hajkefe, ha ő minden nap új ruhát akar. Még arra is emlékszem, hogy felpofozással fenyegetett meg, ha nem hagyom azonnal abba a zsugoriságot, ami a takarékosság szülőanyja. A pofonok után kissé megnyugodott. Nem folytattam a vitát tovább, mert éreztem, úgysem értené meg, hogy a rengeteg spórolás után nincs egy vasam sem. Egyelőre.

Királyhegyi Pál

CSODAGYEREK

— Már ki tudja mondani, hogy parasolventia!

TRIBÜN

Brian Clough, a Nottingham Forest menedzsere mondta:

— Sok játékos azt hiszi, hogy már benőtt a feje lágya és sztár-allűröket vehet fel. Pedig ehhez csak a negyvenötödik születésnapja után elég érett az ember. Én negyvenhat múltam az ősszel.

Affirmed és Alydar, két amerikai versenyló fantasztikus küzdelmet vívott a három legnagyobb derbin. Minimális különbséggel valamennyit Affirmed nyerte. Valaki megkérdezte John Veitchet, Alydar trénerét, vajon nem zavarja-e ez a körülmény az ő lovát?

— Nem tudom — volt a válasz. — Nekem még nem említette.

Curry Kirkpatrick, a kitűnő sportriporter legutóbb így merengett:

— A kosárlabdában túl sok pontot dobnak, a jégkorongban viszont túl kevés gól esik. A megoldás egyszerű. Vegyük ki a kapust a jégkorongból és tegyük be a kosárlabdába.

Pam Shriver, az amerikai tenisz új, ifjú csillaga nemrégiben egy torna elődöntője során 7:6, 7:6-ra verte Martina Navratilovát, a királynőt.

— Azért ne bízd el magad, Pam — szúrt oda a vesztes. — Holnap is lesz nap és nem biztos, hogy két nap egyfolytában képes leszel ilyen jól játszani.

— Annyi baj legyen — mondta a sugárzó győztes. — Én mostanáig még egy napig sem játszottam egyfolytában ilyen jól.

A mérkőzés az utolsó másodpercben 77:77-re állt. Akkor Les Henson, a Virginia Egyetem játékosa saját gyűrűje alatt megkaparintotta a labdát és harminc méterről rádobta. A labda, fantasztikus ívelés után csont nélkül pottyant a floridaiak kosarába, Virginia 79:77-re győzött.

— Amikor Les elengedte azt a labdát — vallotta be utóbb a helyi tv riportere —, arra gondoltam, hogy ennél ostobább mozdulatot én még az életben nem láttam.

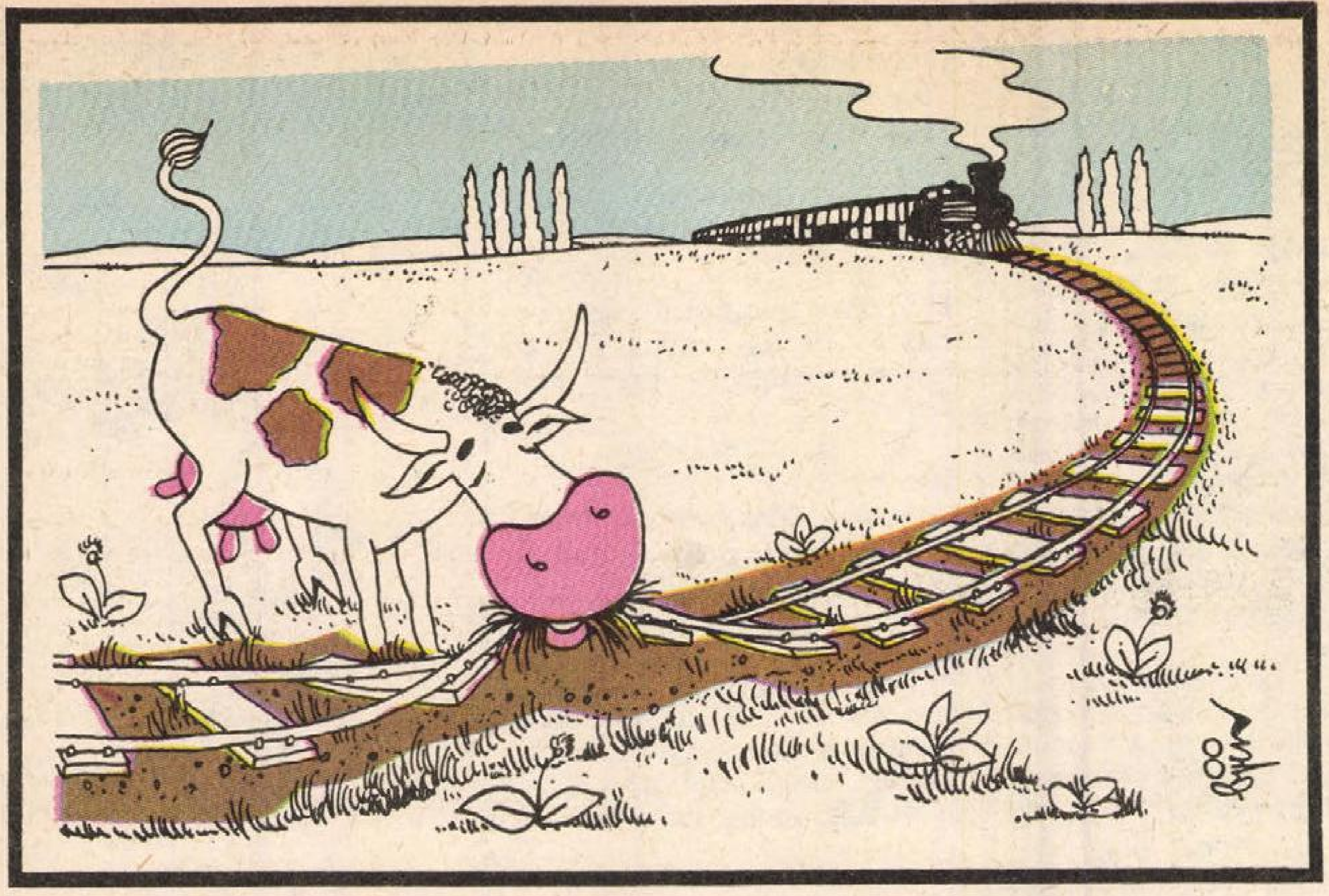
Csőd szélén a negyedosztályú FC Hartlepool csapata. A kassza üres, a játékosok hetek óta nem kaptak fizetést, s a klub vezetői azért imádkoznak, nehogy egy győzelem sújtsa a gárdát, mert prémiumot aztán végképp nem tudnának fizetni. Sorsát azonban senki sem kerülheti el. A Fort Wale elleni mérkőzés utolsó percében az FC Hartlepool középcsatára berúgta a győztes gólt. A Hartlepool két vezetője egy emberként rohant a játékvezetőhöz.

— Nem gól! — kiabálták. — A vak is láthatta, hogy óriási les volt. Iszonyatosan blamálja magát, ha ezt megítéli...

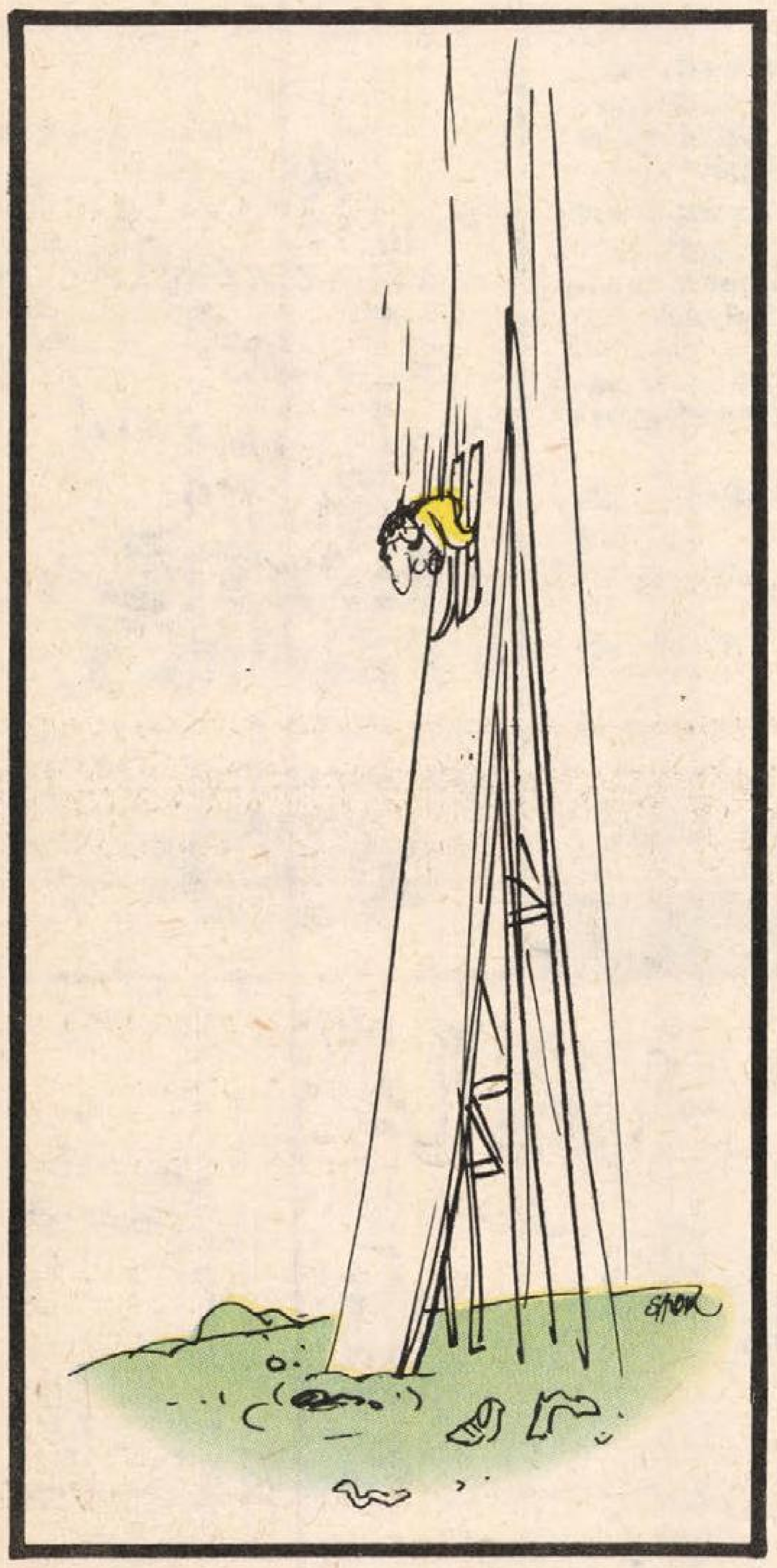
(p. p.)

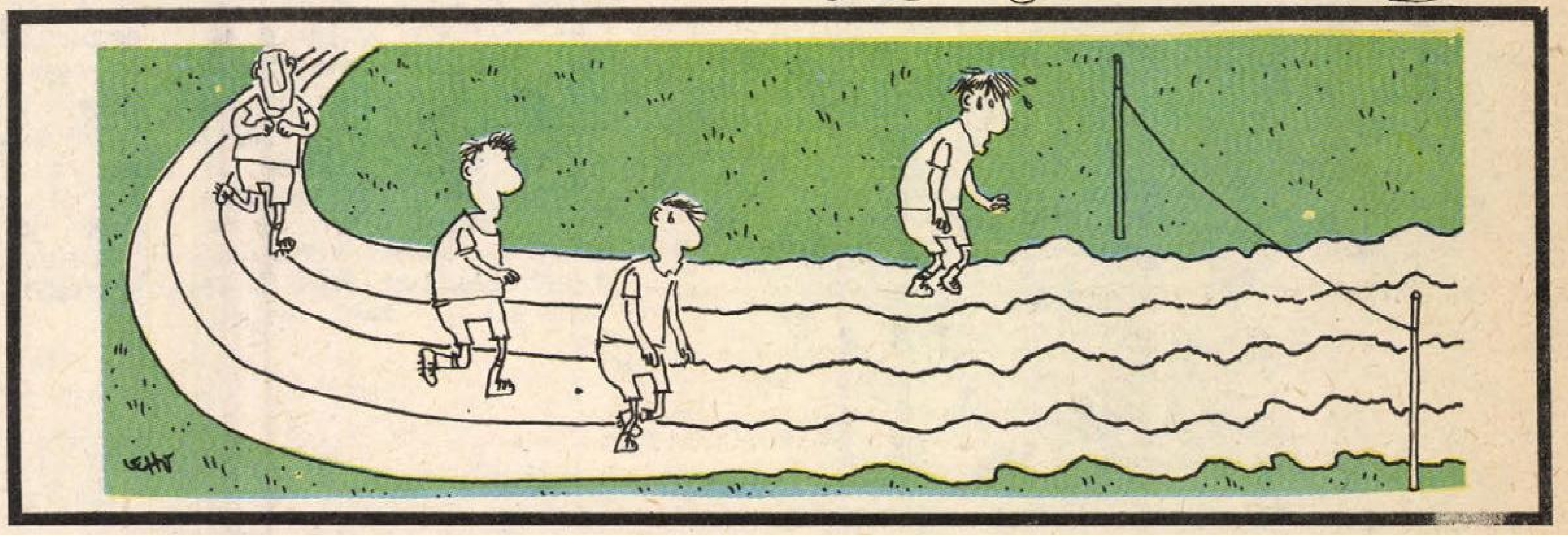
PÁLYA

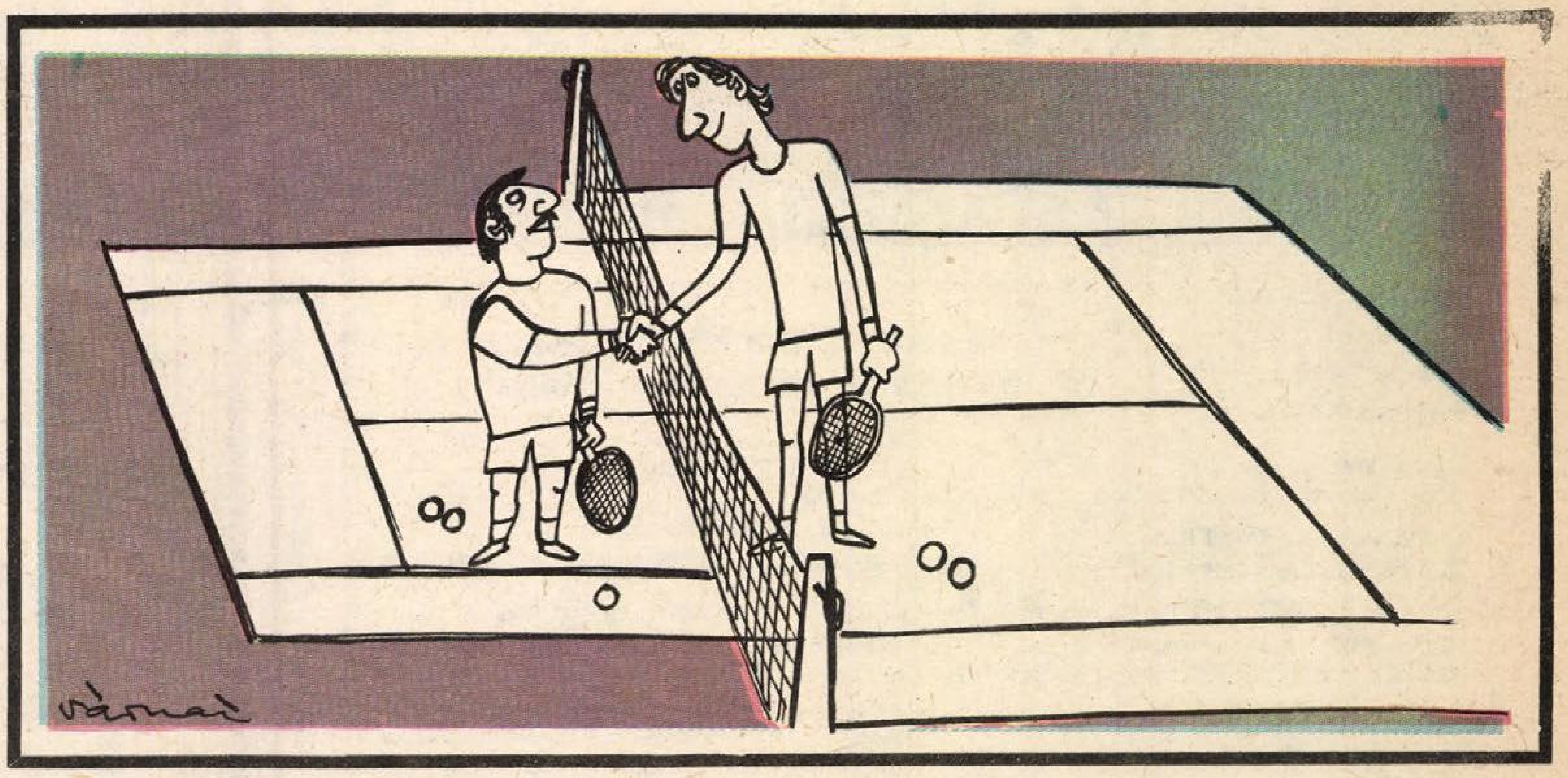
BALÁZS-PIRI,
FÜLÖP,
SAJDIK,
LEHOCZKI,
VÁRNAI,
BRENNER,
DALLOS

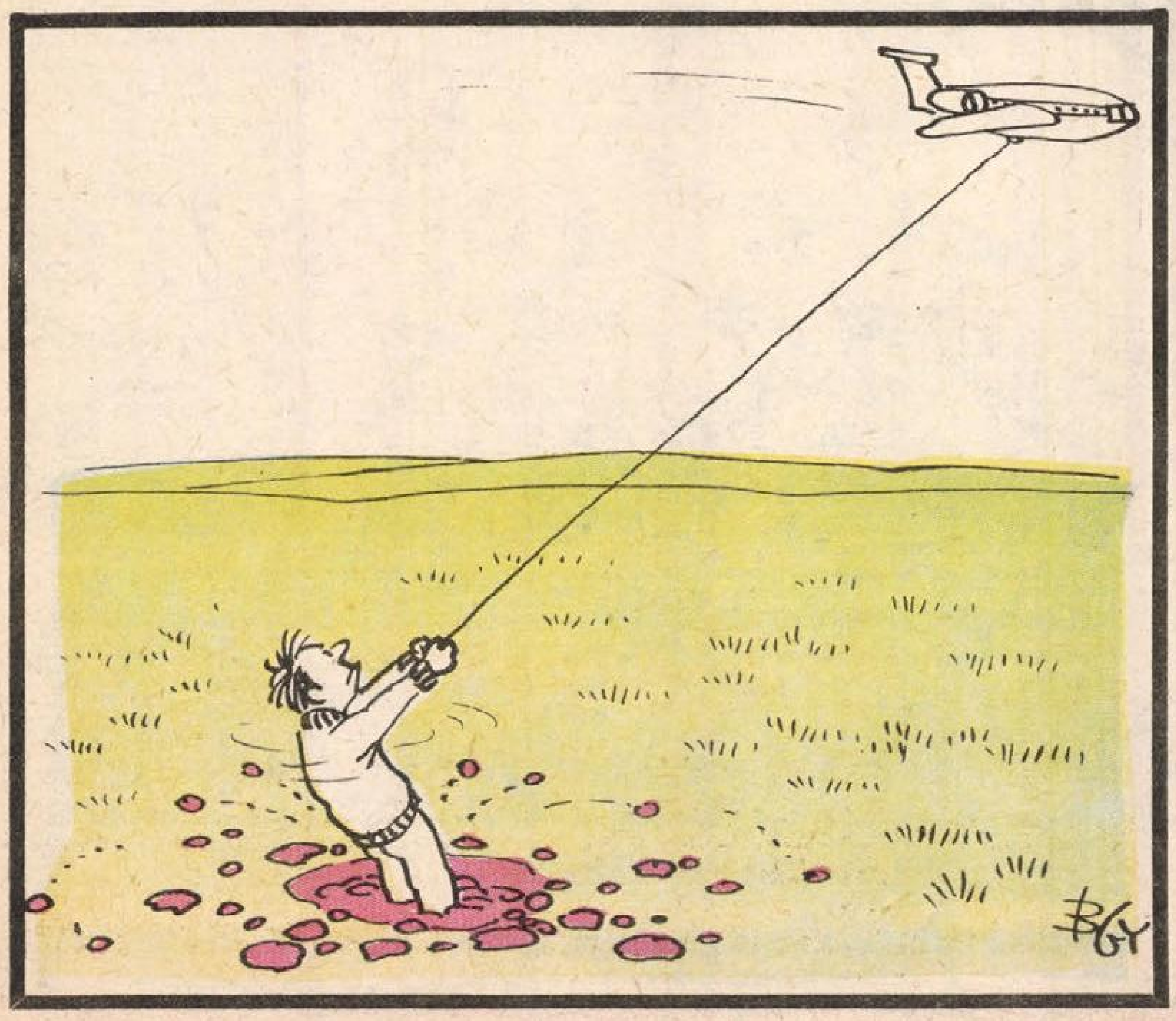

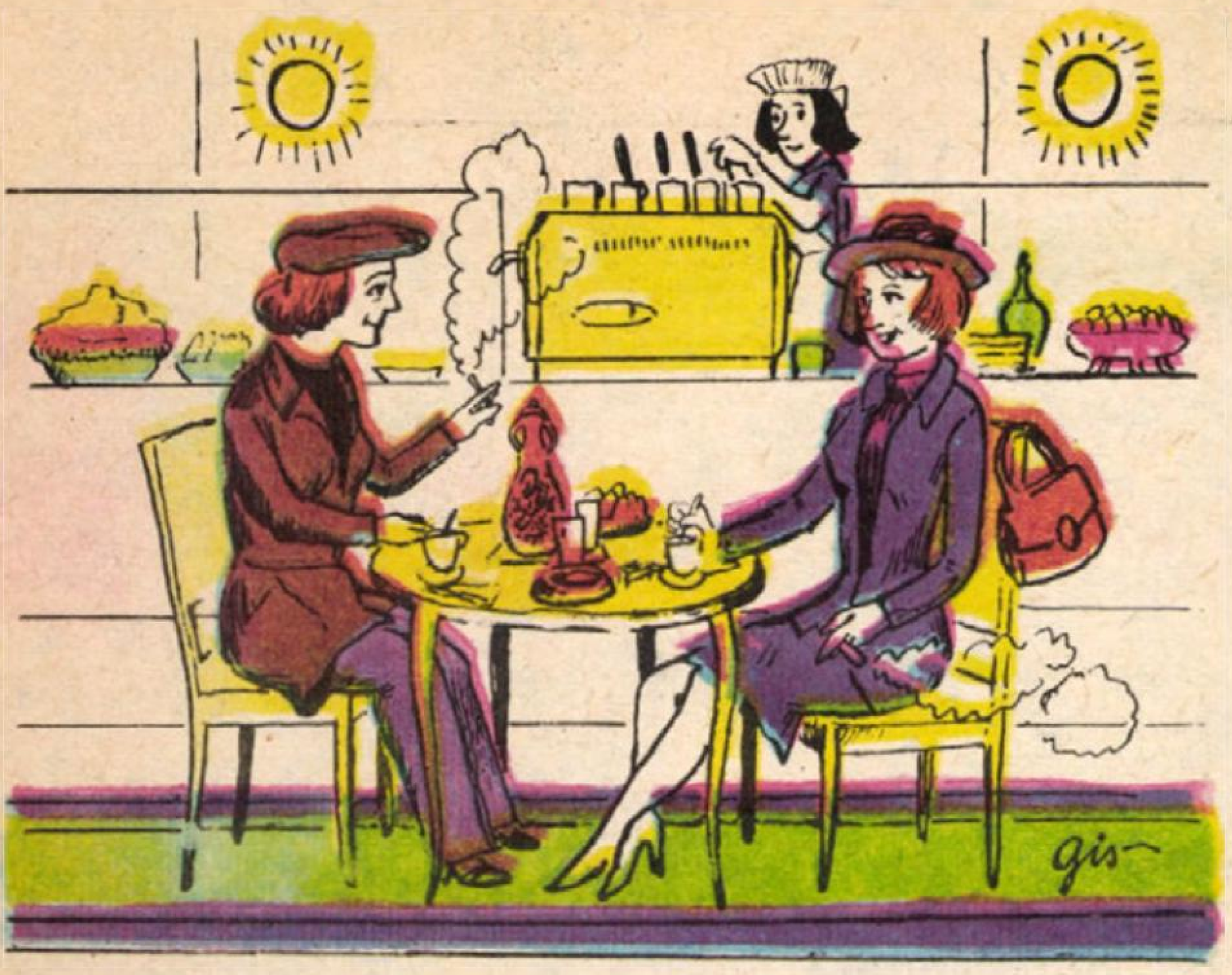

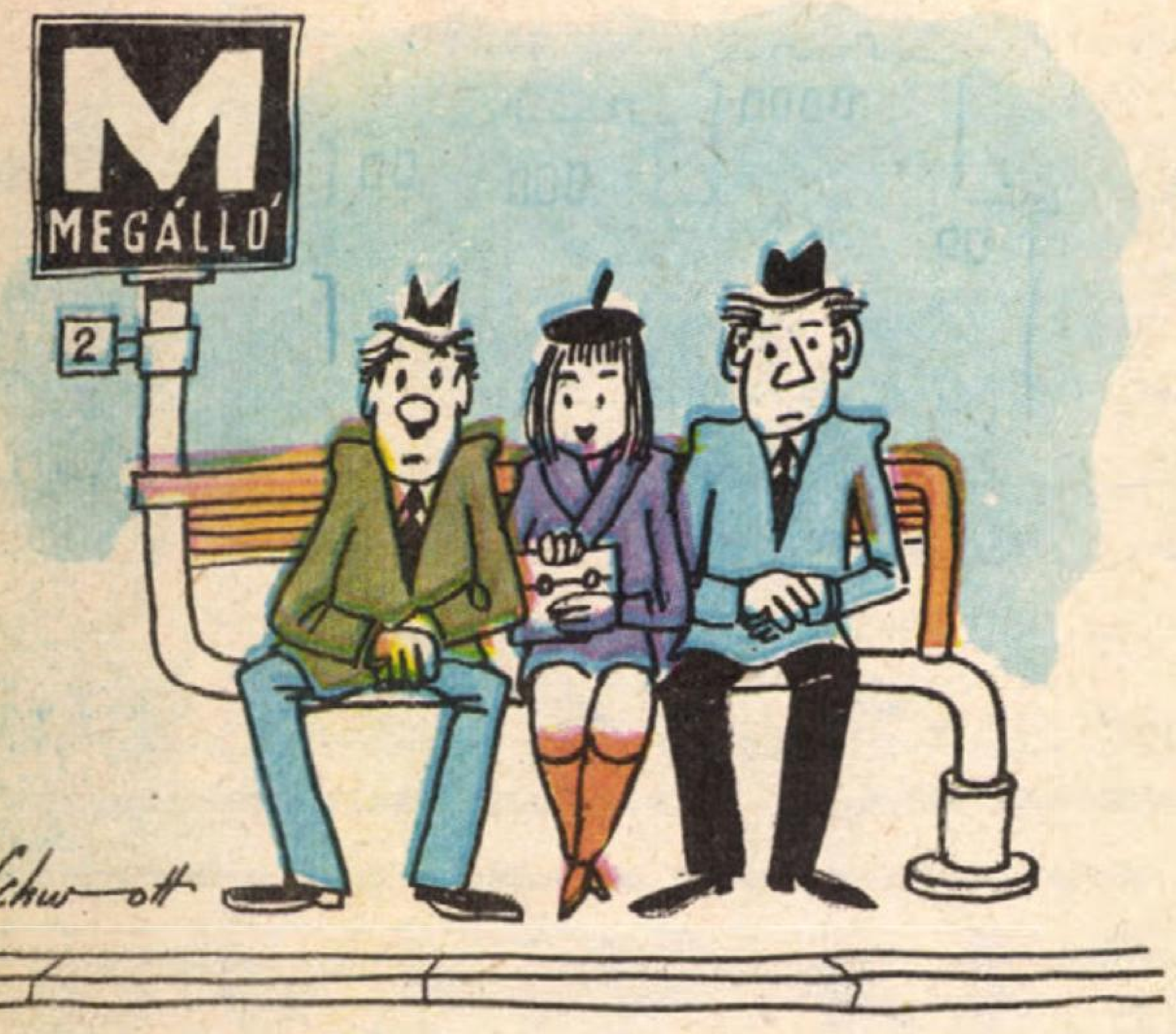

ANYAI BÜSZKESÉG

– Az én lányom eddig még minden esküvőjére meghívott!

JAVASLATUNK

ZSÖLLYE

Arkagyij Rajkin, a kiváló szovjet humorista-konferanszié, nemrég magas kitüntetésben részesült, megkapta a Lenin-díjat. A hazánkban is nagy szeretetnek és népszerűségnek örvendő művészt ez alkalommal számos újságíró kereste fel, hogy beszéljen pályájáról, terveiről. Rajkin többek között ezt mondta:

— Ha belenézek a tükörbe és megpillantom hófehér hajamat, az arcomon jelentkező apró ráncokat, bizony kénytelen vagyok tudomásul venni, hogy eljárt felettem egy kicsit az idő. De mindez nem vonatkozhat arra, amit a színpadon csinálok, így hát napjaim nagy részét azzal töltöm, hogy töröm a fejem, miként haladjak a korral, az eseményekkel, hogy miként tegyek eleget a mai humor követelményeinek. Ez nem kis gondot jelent... Nem tagadom, az utóbbi tíz évben annyi gondom volt, hogy legalább öt évet öregedtem!

*

Agárdi Gábor szabad idejében szívesen hódol festő szenvedélyének. Nemrégiben nekilátott, hogy megfesse egyik rendezőnk arcképét. Amikor már majdnem kész lett vele, megmutatta a képet Gobbi Hildának.

— Hogy tetszik, Hilduskám?

Gobbi összehúzott szemmel nézte az alkotást.

— Nem rossz... nagyon érdekes felfogásban festetted... de ne haragudj, a hasonlatossággal egy kis baj van...

Agárdi mosolyogva legyintett.

— Az készakarva van. Te is tudod, hogy a barátunk, akit lefestettem, nagyon tehetséges ember, de ugyanakkor elviselhetetlen szószátyár és fecsegő. Most képzeld el, ha annyira hasonlítana rá a képem, hogy szinte megszólalna? Hát hiányzik az nekünk?

*

Sándor Pál a napokban tért vissza Amszterdamból, ahol részt vett filmjeinek bemutatóján. Vendéglátói az egyik vasárnap kirándulni vitték Amszterdam környékére. Autójuk először egy széles mező mellett állt meg, melynek közepén hatalmas szélmalom forgatta szárnyait. A társaság egyik tagja megjegyezte:

— Itt eredetileg két szélmalom volt egymás mellett, de az egyiket tavaly lebontották.

Sándor Pál megértően bólintott.

— Biztos nem volt elég szél kettőre!...

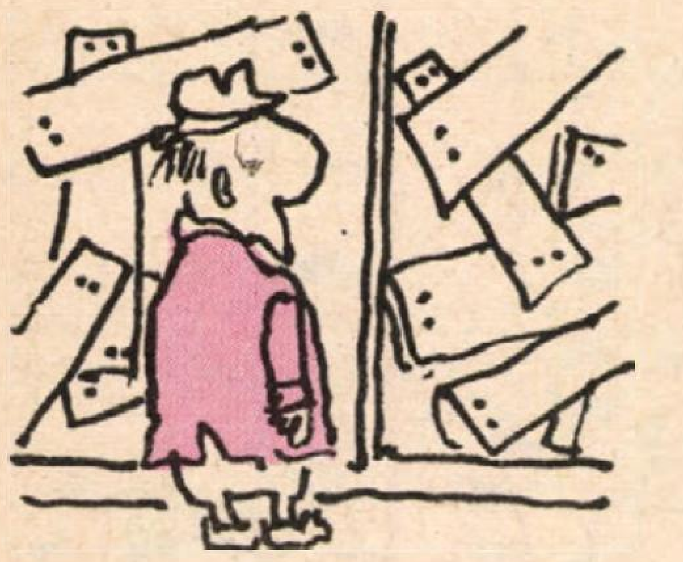
Rátonyi Róbert

AZ OLVASÓ OLDALA

ELHANYAGOLT SAROK

Három évvel ezelőtt, 1977 tavaszán írtunk először a sarokról, amely aztán „kedvencünkké” vált. A Kossuth Lajos utca és a Petőfi Sándor utca sarkán épülő három üzletről (fodrászat-kozmetika, Ápisz, gyógyszertár), amely —

úgy látszott akkor — csigalassúsággal készül.

Aztán újra írtunk róla 1978. novemberében, megkérdezvén, hogy ezek a boltok még mindig nem hiányoznak a hálózatból? És minthogy az üzletek elkészültének és megnyitásának „végső határideje” — 1978. december 31-e — is elmúlt, 1979 januárjában ismét foglalkoztunk a kérdéssel. Akkor az illetékesek új „végső” határidőt is közöltek velünk, nyugodtan megírhatjuk, meg is írtuk, amit mondtak: 1979. március 31. Negyedszer 1979 áprilisában tűztük napirendre a rendezetlen belvárosi sarok kérdését. Azóta nem bolygattuk a dolgot, azt gondolván: hátha hamarabb megnyitják ezt a három üzletet, ha mi nem noszogatjuk őket.

Tévedtünk. Még a hallgatásunk sem segített. Ezidén, azaz 1980-ban már két olyan nagy ünnep telt el, amelyeken avatni, elkészülni, nyitni szoktunk, tipikus „határidős” ünnepek: április 4. és május 1.

Ám az elhanyagolt sarok ott a Belváros szívében változatlan képet mutat. Sem a gyógyszertár (pedig abban már a bútorok zömét is régen elhelyezték), sem a papírüzlet, sem a fodrászat-kozmetika nem nyílt meg 1980 tavaszán sem. Ehhez már nem is fűzünk megjegyzést. Most már csak a tényt közöljük.

(bt)

NEM CSAK 4 FORINT

Bontott csirkét vettem április 11-én, a Bartók Béla u. 5. alatti 11 101 sz. húsboltban. 41 forintra adtak blokkot. Újra lemérettem a kilónként 46 forintba kerülő csirkét, 78 dekát mutatott a mérleg, ez nagyjából 37 forintot

jelent. Reklamáltam. Erre hoztak egy darab 1 Ft-os, majd egy darab 2 Ft-os visszafizetési blokkot. Ez is csak 3 forint a visszajáró 4 helyett —, de nem is azért a 4 forintért, az én 4 forintomért szólók. Nem olyan sok az, nekem. Inkább az bánt, hányszor hány forinttal csapnak be vevőket, talán naponta?

Farkas Elek
Budaörs, Alsóhatár u. 4/B. 2040

A CÍMZETT VÁLASZOL

ÓRABÉR
(Ludas, 9. sz.)

Egyetértünk: a népszámlálás összeíróinak díjazása szerény volt. A költségvetés adta lehetőségeket maradéktalanul felhasználtuk. A munka megkönnyítésére a programot az előző népszámláláshoz képest jelentősen csökkentettük. Ennek következtében egy-egy körzet összeírása átlagosan 60—70 óra alatt lebonyolítható volt.

Dr. Klinger András
Központi Statisztikai Hivatal

NEM TUDJA A JOBBKÉZ
(Ludas, 14—15. sz.)

Az Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt az Alumíniumgyárnál központilag rendeli meg a palackokat. Az OKGT ez évre 260 ezer palack rendelésével látta biztosítottnak a lakossági igények kielégítését. Gyártási lehetőségeink miatt éppen az Alumíniumgyár kezdeményezte, hogy ehelyett 290 ezer darabra kössünk szerződést. A palackok országos területi elosztásáról szintén az OKGT gondoskodik, ennek alapján szállítunk. Az 1980. I. negyedéves, időarányos szerződési kötelezettségnek az Alumíniumgyár maradéktalanul eleget tett, sőt várhatóan pótrendelést is el tudunk fogadni.

Gorjanc Elek,
vezérig. Alumíniumgyár

APÁNAK TILOS
(Ludas, 14—15. sz.)

Panaszosunk, Földvári László elvált, de nem mutatta be a bírói végzést arról, hogy a gyermeket neki ítélték, ilyenkor csak az anyának adható ki a személyi lap. Szóbeli nyilatkozata alapján azonban a személyi lapot mégis ki kellett volna adni, nyugdíjas dolgozónk erről megfeledkezett, Földvári László reklamációja tehát jogos, elnézését kérjük.

Dr. Kiss László
Bp. X. ker. Tanács VB

... ÉS A MÁLNASZÖRPBEN
(Ludas, 16. sz.)

A szörpöt töltés előtt szűrjük és ez zárt rendszerben kerül a töltőgépre. A palackokat töltés előtt Nagema típusú mosógéppel mossuk, nagynyomású vízsugárral öblítjük, a technológiai rendszer semmilyen körülmények közt nem engedi, hogy üvegszilánk kerüljön a palackba. Elképzelhető, hogy a palack szája felnyitáskor megsérült és így kerülhetett a palackba üvegszilánk.

Hoffer Frigyes
Gyümölcsfeldolgozó Szövetkezeti Közös Vállalat, Szob, 2628

HÁZAK ÉS LAKÓTELEPEK

1 Tömbösített piszok

6—8 hónapja tömbösítették házunkat, amely azóta még piszkosabb és elhanyagoltabb, mint volt. Csak nagyobb ünnepek előtt takarítanak. A sötét, zegzugos házban a villany nem ég, az automata sem működik, ez balesetveszélyes. Munkaerővel és villannyal nem így kellene takarékoskodni.

Kemény Borbála
Bp. Szentkirályi u. 22—24. 1088

2 Szemét Kispesten...

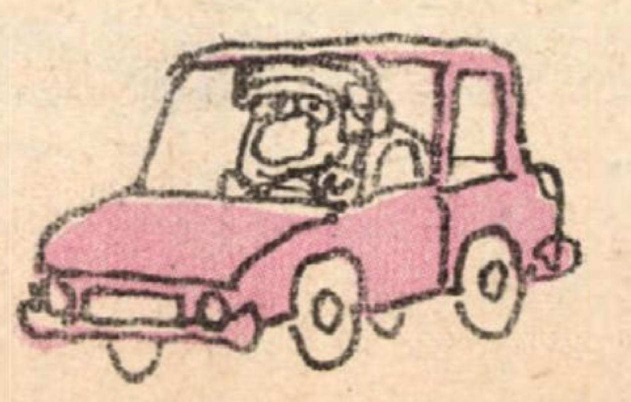
Fél éve élünk több százan itt, a kispesti lakótelepen, csúnya környezetben. A házak körül szeméthegyek, ahelyett, hogy fűvel és fával ültették volna be ezeket a közöket. Fél év alatt a lépcsőházat egyszer sem mosták le, a lift örökösen elromlik, s ha megy, akkor sem mindig oda, ahová a megnyomott gomb szerint kellene.

Borosné
Bp. Arany János u. 22. 1191

3 Balesetveszély Nagykátán

Nagykátán 1979. januárjában három épületből álló, ötlépcsőházas, 79 lakásos OTP lakótelepet adtak át: 79 család nevében fordulok lapjukhoz. Az épületeink között lévő jóminőségű utat az arra járó gépkocsivezetők versenypályának tekintik, sebességkorlátozási táblát az illetékesek nem helyeztek el. A helyzet így balesetveszélyes. Elkerülhetetlen ugyanis, hogy gyermekeink a házból kilépve, az úttesten menjenek át. Féltjük őket. Egy esetleges balesetért ki lesz a felelős?

Mester György
Nagykáta, Temető u. 4 2760

TÜCSÖK és BOGÁR

10-én csütörtökön este 7 órakor a szinházteremben
KRÚDI - BÉRLET
A bndapesti Madács szinház vendégjátéka

Becsüljük meg nagyjainkat. Krúdit, Madácsot, Szécsényit, Adit, Kosútot...

(A várpalotai műsor hirdetései között lelte Pavlenyi Sándorné, öskűi olvasónk)

A kisebb és főleg sportcélokat szolgáló másik medencénél nemrég cserélték ki a csempéket. A föléje boruló sátort hamarosan leszerelik, és ezzel „nyárfásítják” a közönség számára a létesítményt. Ugyanitt folyamat-

Lehet majd énekelni: „Vajh ki strandja ez a nyárfás?” Mindenesetre kíváncsian várjuk, hogy ha a „nyáriasítást” nyárfásításnak írták, hová fásul ugyanez a medence majd a téliesítéskor?

(A Csongrád megyei Hírlapból nyírta Nagy Károly, szentesi olvasónk)

jüket, s aki könnyebb, az a hármas döntő tagja. Ez elmaradt, a „balfogást” úgy tették jóvá az illetékesek, hogy mindkettő 100 kilós bronzérmet kapott. A Vasas sportolója egyedül do-

Birkózók, elbírták!

(Az Esti Hírlapból ollózta dr. Forrai László)

KISIPARI IPARJOGOSÍVÁNNYAL RENDELKEZŐ

illemhely-takarítót

felveszünk a HALÁSZCSÁRDA KISVENDÉGLŐBE

Államvizsgával nem rendelkező kalandorok kíméljenek!

(A Dunaújvárosi Hírlap hirdetései között bukkant rá Dubai Józsefné)

határszintet. A meteorológiai állomástól kapott információ szerint: a hét első három napján várhatóan meleg lesz és a fűtést be lehetne szüntetni, de a hét második felére ismét esős, hűvös idő várható, ezért a hét közepéig fűtenek. A továbbiakban az időjárástól teszik függővé a meleg-szolgáltatást.

Ez csak logikus, nem?

(A Kisalföld c. lapban észlelte Fekete Ákos, győri olvasónk)

Minden környezetbarát,
minden természetkedvelő
figyelmébe ajánljuk:

megjelent a

című új, színes, képes környezet-
és természetvédelmi magazin
áprilisi száma!

Sőt, már el is tűnt!

(Az RTv-újság hirdetései között lelte Tanyi János, polgári olvasónk)

hattak meg a farsangozók. A most nyíló mimóza és kaméleon szépségével csupán az élőképek díszviseletbe öltözött lányai versenyezhetnek.

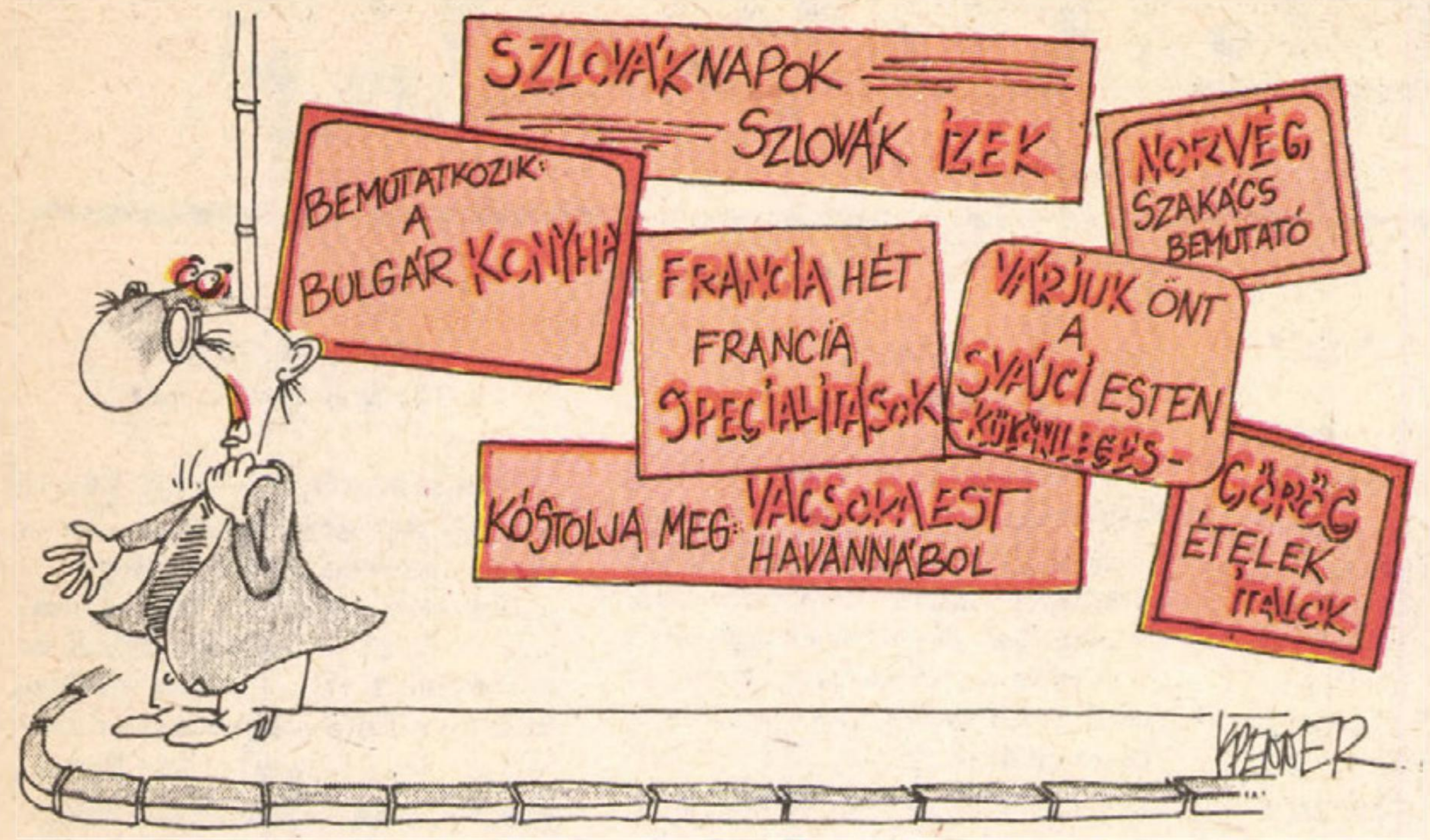
Nagy kunszt. A kaméleon igencsak rusnya kis állatka!

berek randevúznak a zöld asztaloknál, hanem azok, akiknek barna lambériás sofőr nyitja a Citroen ajtaját. A lefüggönyzött ablakok, a vastag ajtók mögött a kar-

Jé, faburkolatba öltöztek a sofőrök. Az még a fakabátnál is kényelmetlenebb lehet!

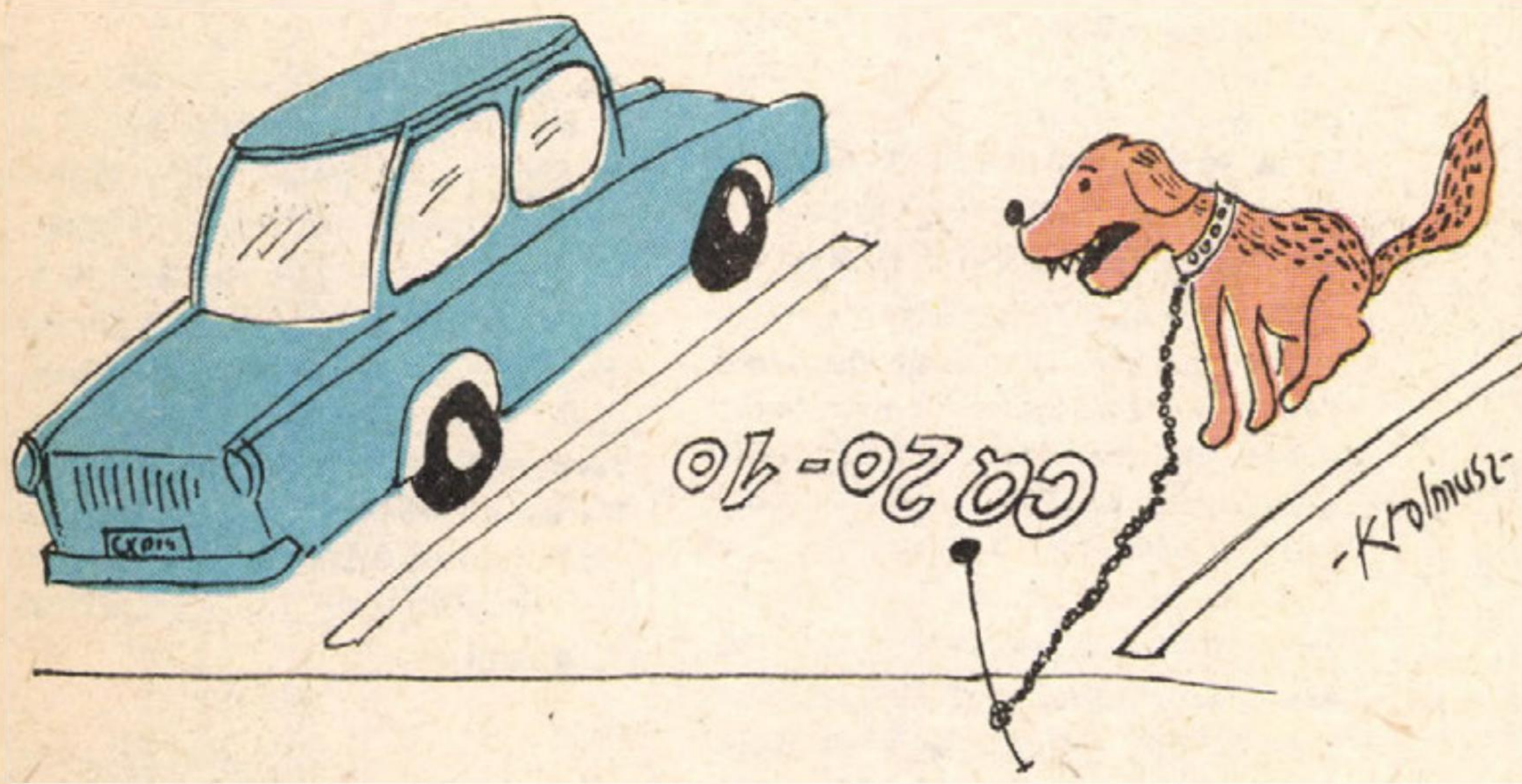
(A Dunántúli Napló „Mentoni levél” című cikkében észlelte mindkettőt Bogner Péter, pécsi olvasónk)

VÁLASZTÉK

– Jó, jó, de hol lehet egy jó kis pacalt enni?

TULAJDONOSI SZEMLÉLET

ISMERETLEN ISMERŐS

Makacsabb vagyok, mint három hegyi öszvér!

Ha kitűzök egy célt magam elé, azt tűzön-vízen át elérem!

Különösen akkor, ha olyan nagy tétről van szó, mint ebben az esetben.

Tudniillik, hogy megbízhatom-e még az emlékezőtehetségemben, vagy sem.

Új lakó, fiatal nő költözött a szemközti ház első emeletére, pont odalátni az ablakomból, és már amikor először megpillantottam, amint virágait öntözte az erkélyen, tudtam, hogy én ezt a nőt ismerem, még csak nem is futólag, biztos, hogy már többször is találkoztunk, de ki ő, honnan az ismeretség?

Szisztematikusan láttam hozzá a nyomozáshoz. Első feladat: közelebbről kell szemügyre vennem, hogy ráismerjek, nem vagyok egy Tell Vilmos, aki messziről is megkülönböztet egy almát a kisfia fejétől. Kilestem hát, hogy mikor megy bevásárolni a sarki önkiszolgáló közértbe, fölkaptam egy szatyrot, usgyi utána. Sikerült a dolgot oly ügyesen intéznem, hogy a konzervpult előtt melléje kerülhessek, és ha nem is tolakodóan, de közelebbről is tüzetesen tanulmányozhassam az arcát.

Szem, száj, orr, homlok, minden a helyén, csinos pofi, semmi különös, semmi támpont.

És mégis ezret tennék egy ellen, hogy én ezt a nőt ismerem!

A fiaskó nem vette el a kedvemet, gondolkodni kezdtem, magam elé képzeltem az ilyenkor általában számbavehető lehetőségeket, de mindegyiket rövid fontolgatás után el kellett vetnem.

Nem járhattunk együtt sem iskolába, sem a MADISZ-ba, nem voltunk együtt katonák, lévén pár évtized korkülönbség. Ez okból sem járhattunk le együtt bokszolni a VAC-ba. Nem dolgoztunk együtt sem gyárban, sem építkezésen, sem szerkesztőségben. Nem lánya, felesége, barátnője egyik barátomnak sem. Társaságban sem találkozhattunk, mert olyan helyekre én önkritikusan nem járok.

De ezt a nőt én mégis ismerem, méghozzá jól ismerem, valahonnan!

Hátha beugrana az emlék, ha a hangját hallanám?

Még aznap este alkalmam nyílt erre. Épp bélyeget veszek a trafikban, amikor belép a nő, és kér egy csomag cigarettát.

Kissé fátyolos hang, hangsúlytalan tónus, különösebb jellegzetesség sehol, ezért — bár esküdni mernék rá, hogy sokszor hallottam már — mégis, képtelen vagyok rájönni, hogy hol, mikor.

Ki lehet ez a nő?!

Megtudtam, mielőtt megölt volna a kíváncsiság.

Bevallom, a szerencse is segített. Ugyanis ez az ismeretlen ismerős fiatal nő a szemközti házban, egy kicsit szórakozott lehetett tegnap este. Mert a függönyt sem húzta össze az ablakán, a lámpát sem oltotta el, úgy vetkőzött le, hogy ágyba bújjon.

Ha csak egy pillanatra is — megláttam meztelenül.

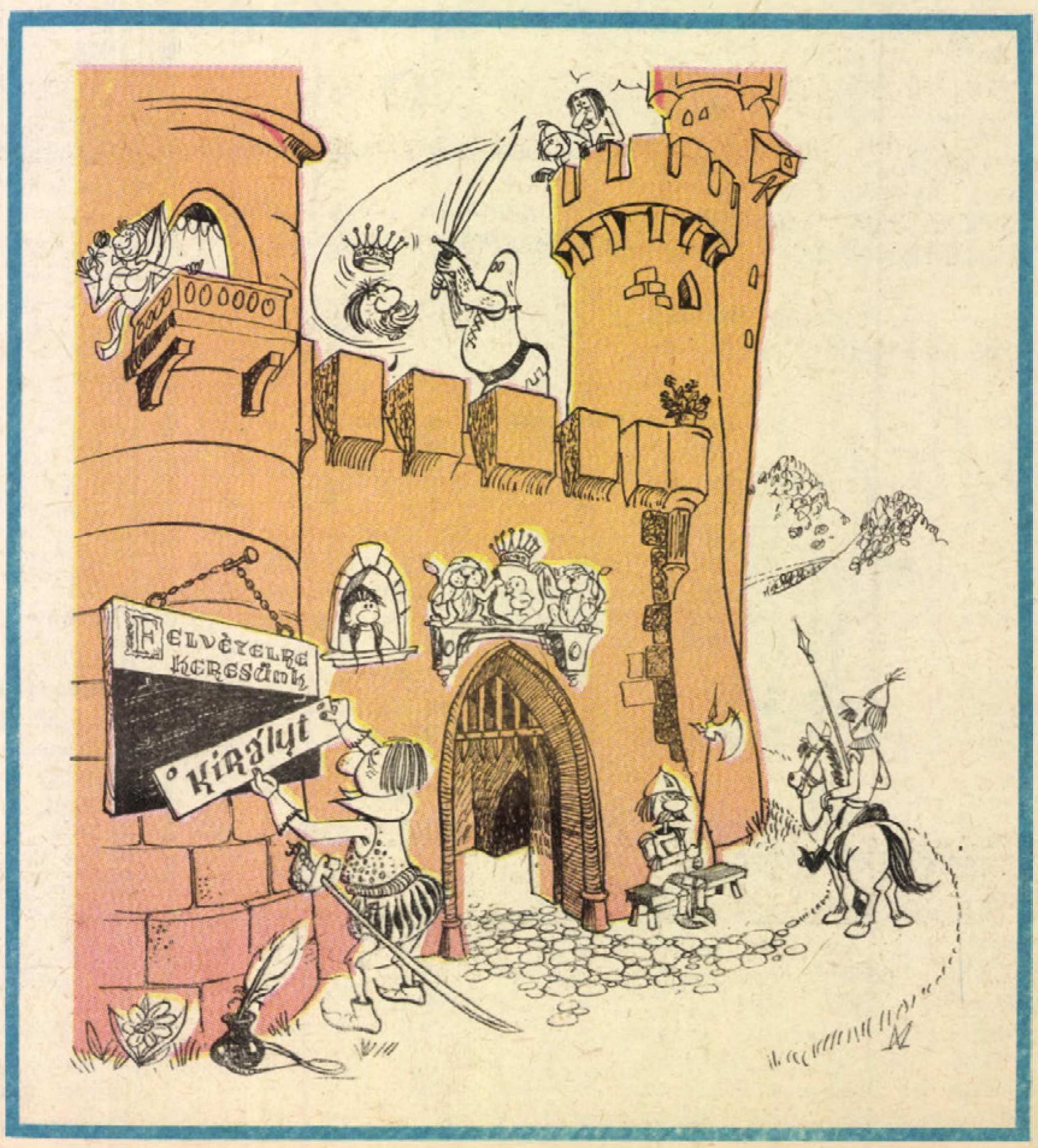
És már le is esett a tantusz!

Az a kebel, az a csípő!

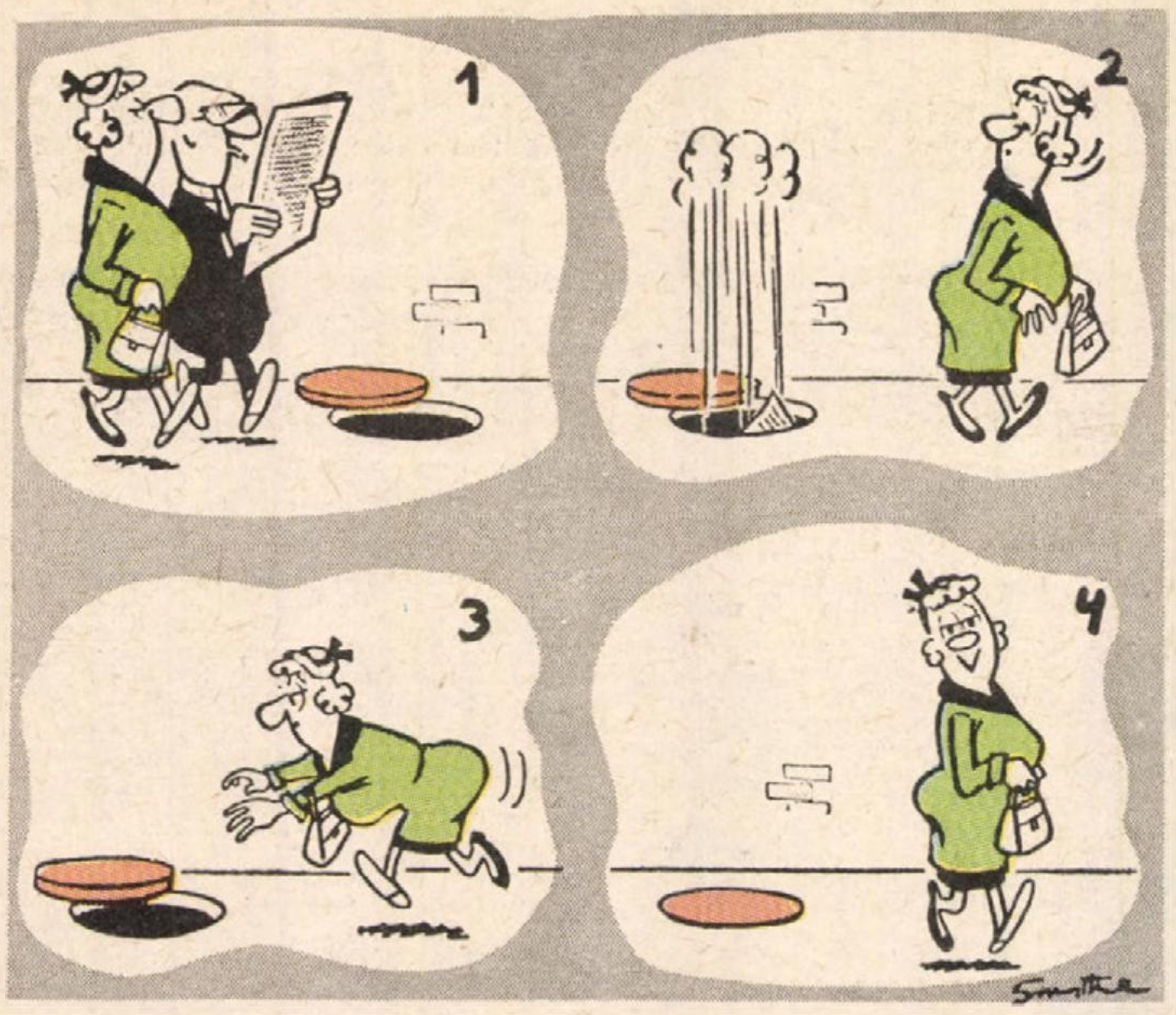
Hiszen ez az a színésznő, akit az utóbbi években szinte minden magyar filmben láttam kádban, tus alatt, vagy szerelmeskedés közben, Éva-kosztümben!

És mindig csak ebben a kosztümben nyújtott emlékezetest.

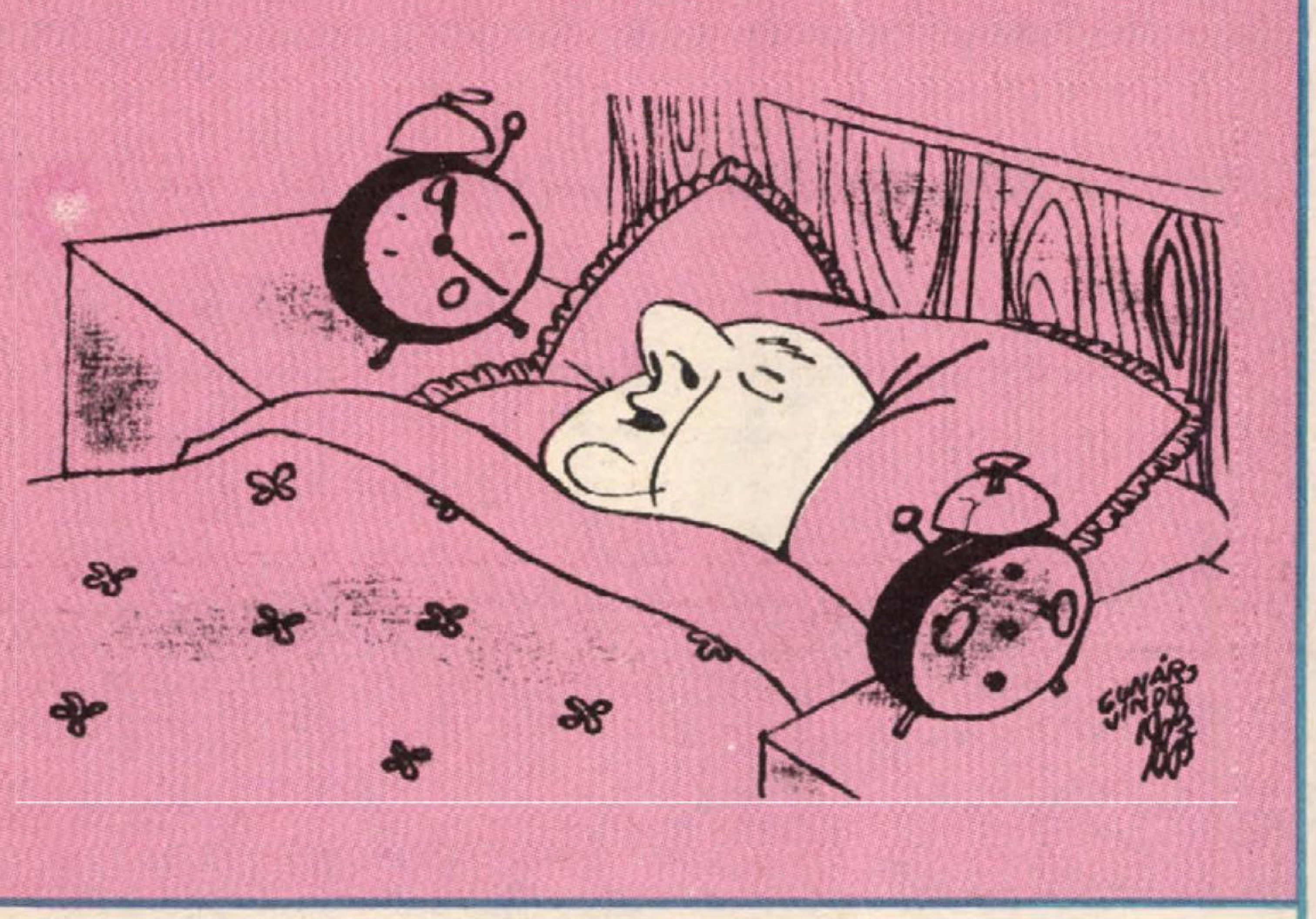
Kürti András

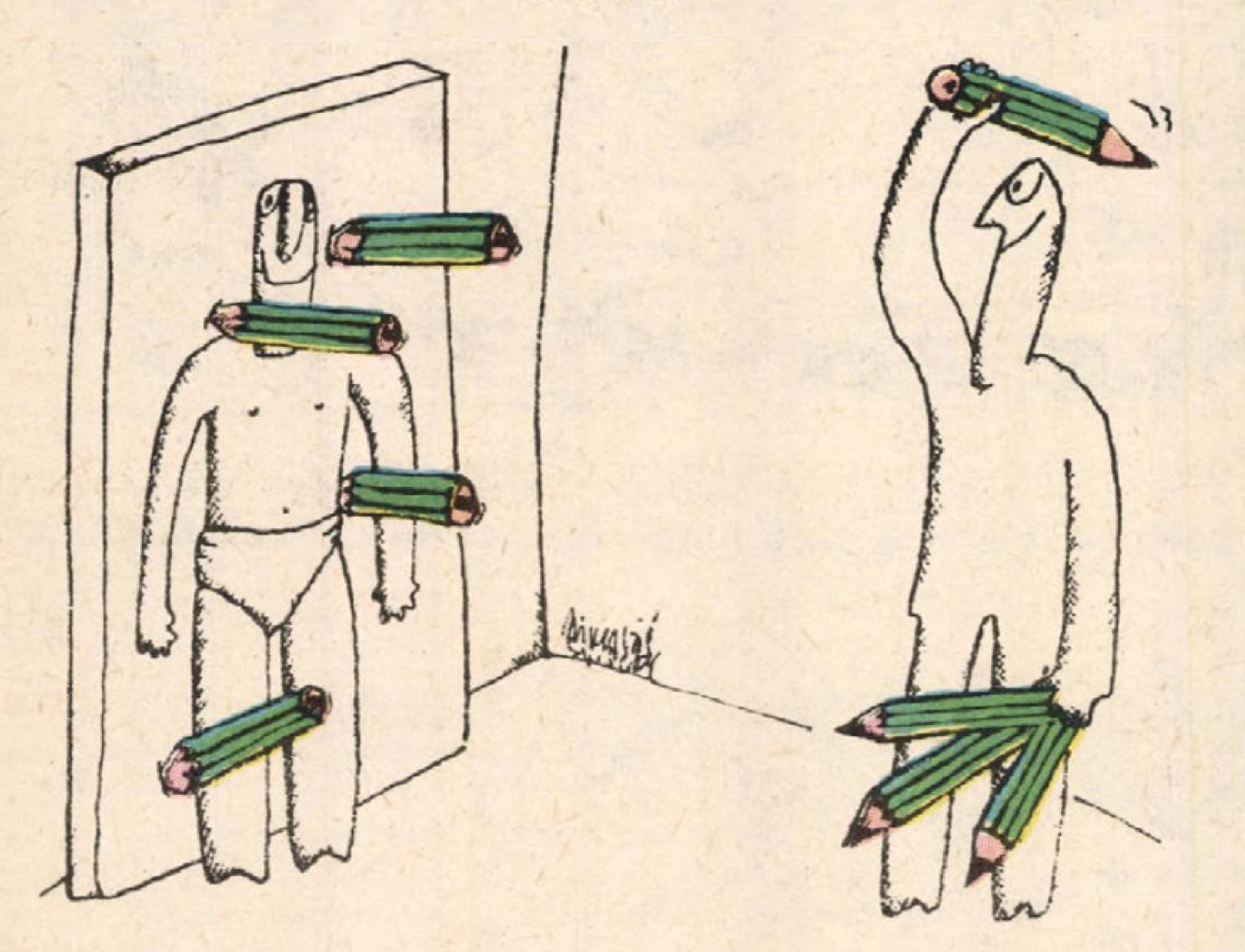
IMPORT HUMOR

SZTEREÓ

KRITIKA

FOGYÓKÚRA

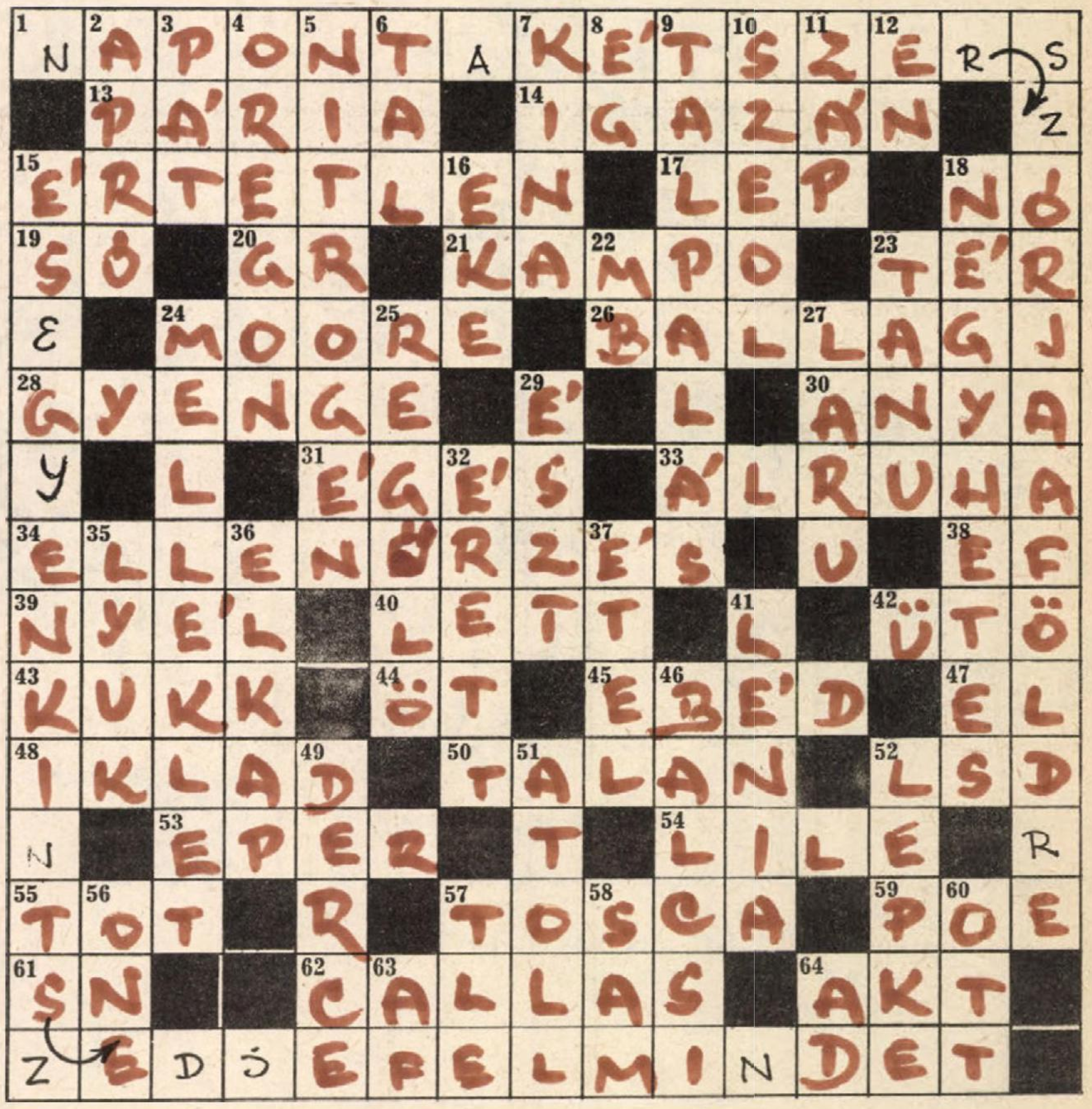
A kövér Kemecsei valami fogyasztószert kér a patikustól, aki erre egy kis üveget nyújt át, amiben száz tabletta van. — Hányat kell bevennem belőle? — kérdi Kemecsei. — Egyet sem — feleli a patikus, majd így folytatja: — Vízszintes 1 — függőleges 15. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb május 19-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Kasztokon kívül álló, jogfosztott, elnyomott hindu
14. Valóban, csakugyan
15. Aki nem ért meg valamit
17. Elborít
18. Buzdítás
19. Ételízesítő
20. G. R.
21. Rá lehet akasztani valamit
23. Nagyobb terület
24. Angol költő, Byron barátja volt (Thomas)
26. „Lassan mendegélj!"
28. Erő dolgában nem áll jól
30. A legközelebbi rokon
31. Vegyi folyamat (oxigén a feltétele)
33. Harun al Rasid kedvenc öltözéke volt
34. A revizor feladata
38. F
39. Pl. a baltának is része
40. A Szovjetunió egyik népe
42. Teniszjáték feltétele
43. Pesten jártam iskolába ... ! (tréfás szó)
44. Szám
45. Főétkezés
47. .. Alamein
48. Pest megyei helység
50. Fosztóképző
52. Kábítószer
53. Gyümölcs
54. A szalonkák rendjébe tartozó madár
55. Magyar származású olasz szobrászművész (Amerigo)
57. Népszerű opera címe
59. „A holló" költője
61. Az ón jele
62. Világhírű operaénekesnő, nemrégen hunyt el (Maria)
64. Meztelen testet ábrázol

FÜGGŐLEGES

2. Kisméretű
3. Jól hasadó ásvány
4. Az USA egyik állama
5. Szagtalan gáz, vegyi elem
6. A sakkozás exvilágbajnoka
7. Hatalmas birodalom
8. Mennybolt
9. Cipész munkája, avagy fárasztó gyaloglás
10. Szegedi futballcsapat
11. A romlott tojás
12. Mássalhangzó fonet.
16. Földművelő eszköz
18. Huszonnyolc napig tartó
22. M. B.
23. Vallomást tesz a bíróság előtt
24. Kérvényhez, irathoz csatolt tartozék
25. Aki hajdan a regösének mondta
27. Vissza: hegység Európa és Ázsia határán
29. A Szovjetunió egyik népe
32. Testben-lélekben kifejlett személy
35. Foltra vár
36. Náthát? Labdát?
37. A vízszintes 45 feltétele
41. Vonalzó
46. Legnagyobb tavunk becéző neve
49. A lisztnél durvább szemű őrlemény
51. Gyűrű alakú korallzátony
52. Karcsú repülő rovar
56. Egy — angolul
57. Az ütleg közepe
58. Angol Sámuel
60. Helyhatározó
63. Növény a fordítottja
64. .. abszurdum

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 142-220
SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest, V., József nádor tér 1. 1900.) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft, egy évre 144 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
80.2308/2-20 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: BOLGÁR IMRE
Index: 25 504
ISSN 0134—0611

Az áprilisi (4. szám) **LUDAS MAGAZIN** megfejtése:

„Mert maga előadás után felakaszthatja a színészeit."

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Szukics István, Budapest, Bányató u. 26. 1108
Nagy János, Nagyszénás, József A. u. 21. 5931
Gratzl Ferenc, Budapest, Salgótarjáni u. 59. 1101

A nyereményeket postán küldjük el.

BOLDOG FÉRJ

című keresztrejtvényünk megfejtése:

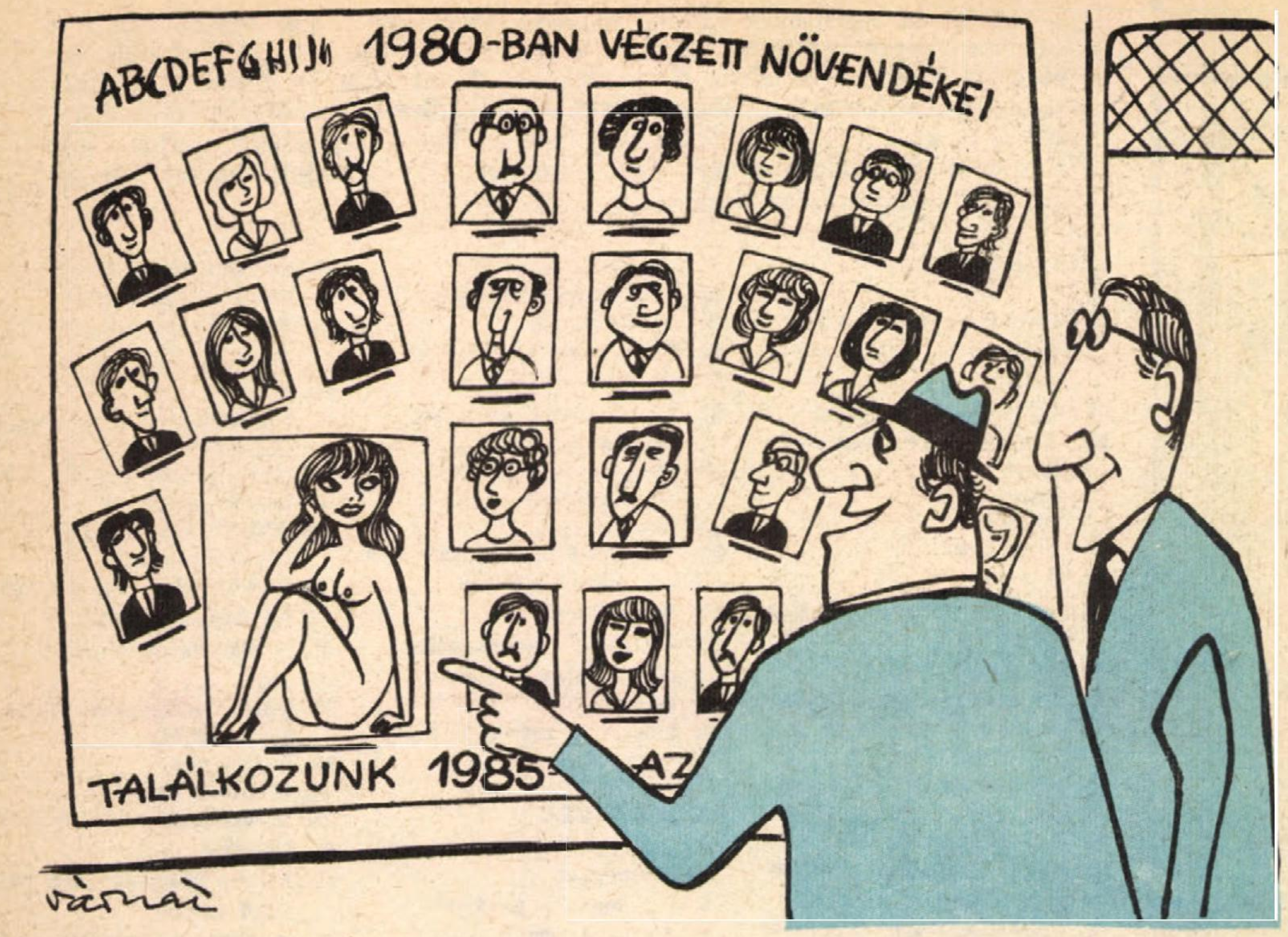
— Az egyetlen, amit kívánhatok, az, hogy a következő is ilyen legyen.

200—200 forintot nyert:

Szabolcs Károlyné, Szarvas, Petőfi u. 12. 5540
Sliz Mátyásné, Verpelét, Vörösmarty u. 3. 3351
Tisza Sándor, Tokod-Altáró, Rozmaring út 7/1. 2532

A nyereményeket postán küldjük el.

ÉRETTSÉGI TABLÓ

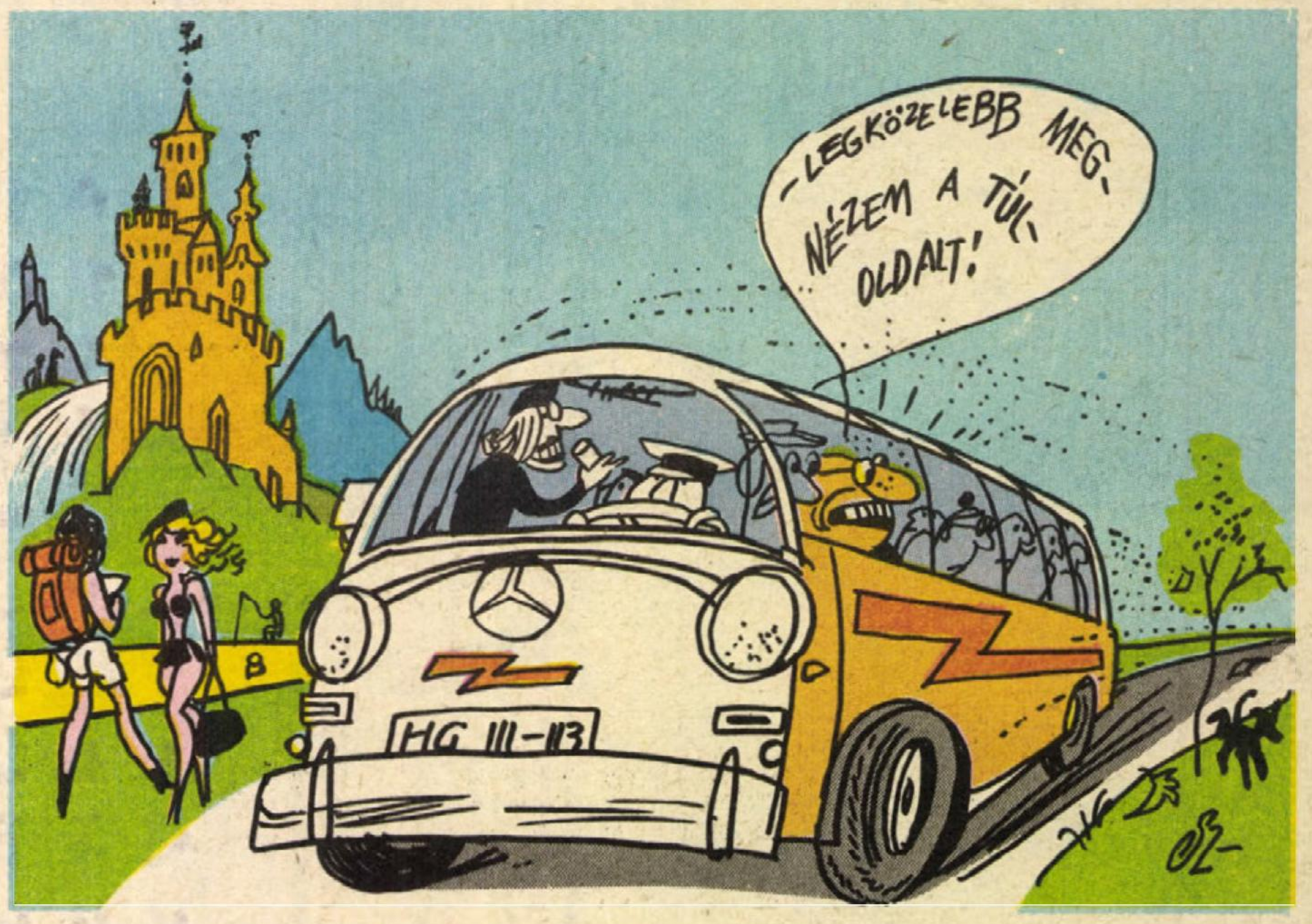
– Vegyük meg addig; még ez is kisebb, mint a mi sorszámunk!

ÚJ ALKOTÁS

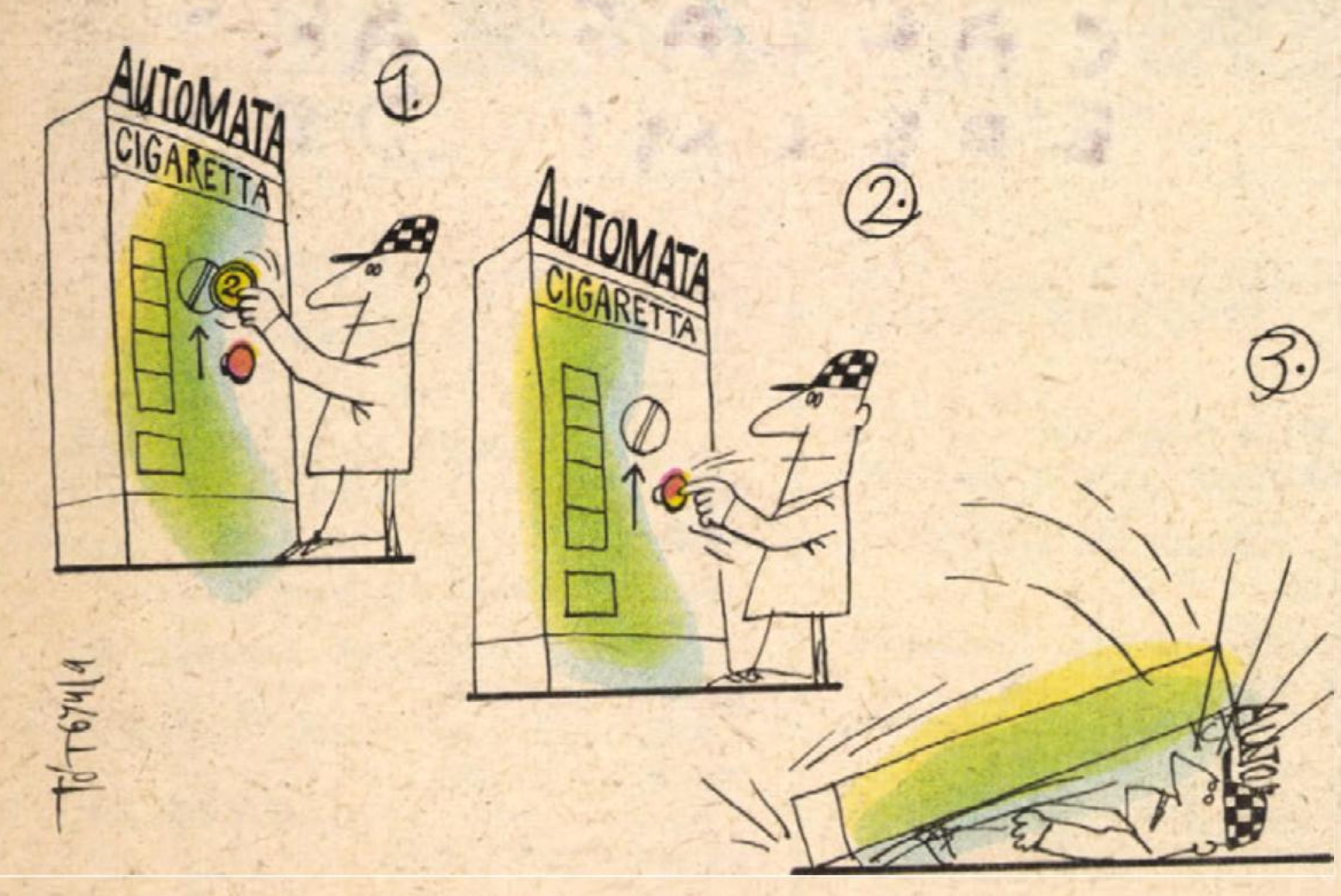

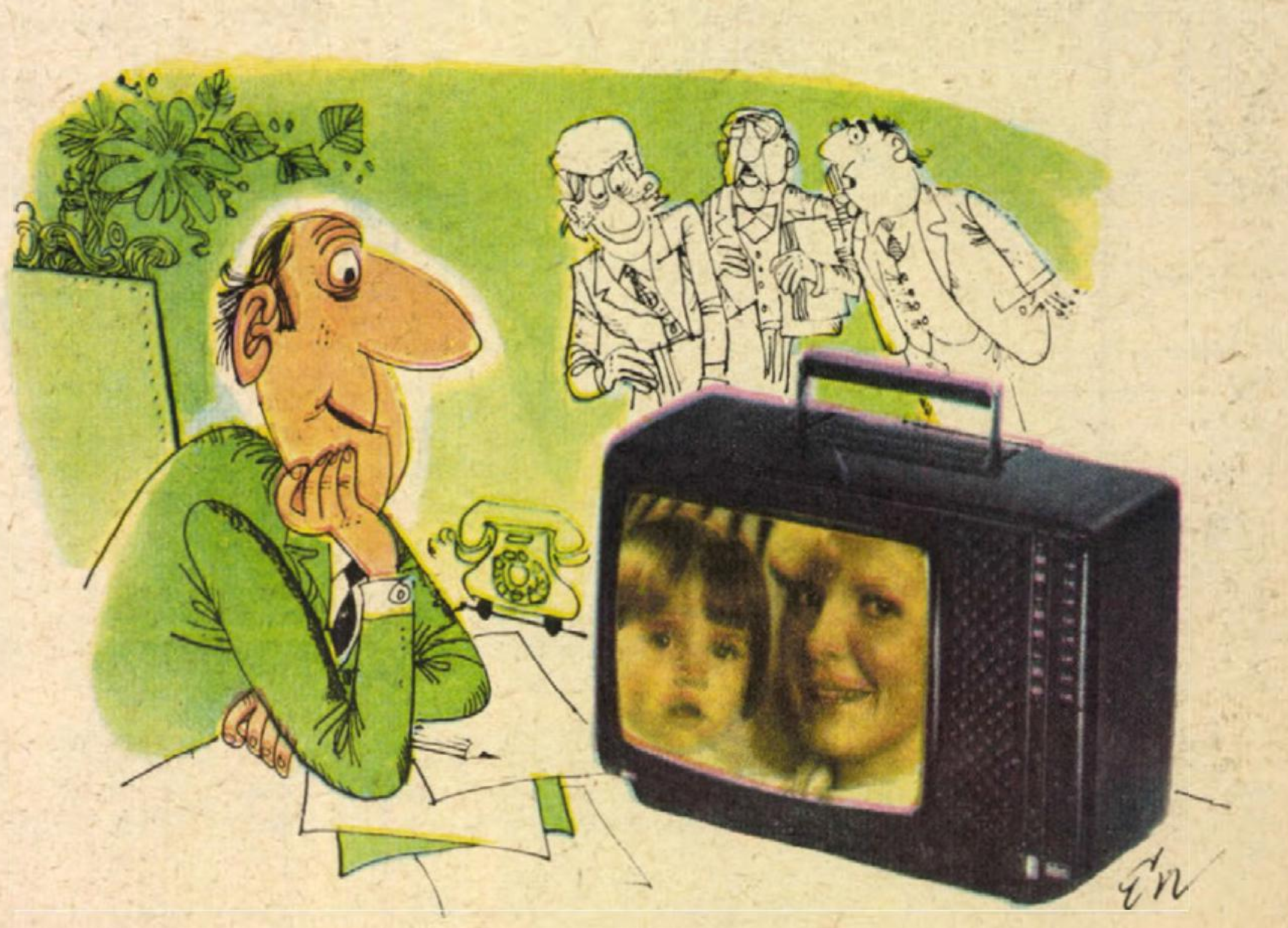
– Érdekes, még innen sem illik bele a városképbe!

AUTÓBUSZTÚRA

HARC A DOHÁNYZÁS ELLEN

– Amióta bevezették az ipari tévét a lakásába, sokkal többet tartózkodik a munkahelyén...